Вір і Дій!

ТЕРЕН

Україна

число 2 (32), літо 2012 року

Газета української молоді

Теми номера:

Легендарній тереновій грі «Гурби-Антонівці» - вже 10 років!!!

стор. 2

Голова МНК відвідав з робочим візитом Канаду

стор. 2

Н. Данилів: «Сплав по Дністру у стилі МНК»

стор.4

О. Солонтай: «Захищати державу чи владний режим?»

стор. 5

Я. Іляш: «Чому ми граємо в регбі...»

стор. 5,7

Чи стане питання мови нашим національним Рубіконом?

Вже місяць питання мови є одним з основних в порядку денному нашої держави, все більше розпалюючи суспільні пристрасті навколо законопроекту № 9073 "Про засади державної мовної політики". А надто - після остаточного схвалення 3 червня провладною більшістю Верховної Ради України цього відверто дискримінаційного для кожного українця "мовного" законопроекту Колесніченка - Ківалова ("КаКа" - як охарактеризував його Юрій Винничук)...

Та шахрайське прийняття закону цього дня є лише логічним наслідком подій, що відбулись 5 червня в Києві. Маю на увазі успіх провладної більшості в голосуванні за вищезазначений законопроект, і повний провал т.зв. опозиції.

За кілька днів до дня голосування Молодіжний Націоналістичний Конгрес, разом із іншими громадськими організаціями, готували акції по захисту української мови у Києві та інших регіонах. Ще на етапі підготовки ми розуміли: перед виборами парламентарі вчергове «розігрують» мовне питання, однаково вигідне і владній коаліції, і нац-демівській опозиції. Першим – як відвернення уваги від провалу в економічній і соціальній сферах, а другим – для мобілізації патріотичного електорату і утвердження себе як єдиних захисників українського. Адже депутати і від влади, і від опозиції за два тижні до скандального голосування спокійно включили саме цей законопроект до порядку денного

Всі ми усвідомлювали, що в цій грі нас, свідомих і активних громадян, використовують. Проте не взяти участь в акціях протесту ми не можемо. Не маємо права проігнорувати відверті утиски державної мови на найвищому законодавчому рівні.

Для себе особисто я сприймав цю ситуацію як виклик власному сумлінню, національній гідності та життєвим принципам. Бо на вулицю зі своїми товаришами я вийшов не за пільги, соціальні виплати чи дешеве житло. Я вийшов відстоювати те, що робить мене українцем.

Зрештою, ганебне голосування по законопроекту «КаКа» та не менш ганебні дії парламентських опозиціонерів під час вуличної акції протесту, показали не стільки злочинність цієї влади (хто в цьому ще сумнівається?), як недолугість т.зв. «опозиції». Згадуючи те, яку характеристику у своїх працях Дмитро Донцов визначав для національної еліти, язик не повертається назвати наших «опозиціонерів» цими словами. Авантюристи, шахраї і лицеміри – епітети більш властиві.

Красномовним підтвердженням цього є те, що керівник волинського штабу «Фронту змін» Ігор Гузь з «броньовичка» закликав протидіяти прийняттю згаданого закону та покарати злочинну владу. При цьому саме свідчення Гузя проти соратника по опозиції Андрія Шкіля лягли в основу обвинувального висновку хлопцям з УНСО по справі 9 березня 2001 року, на підставі якого вони отримали від 2-х до 5-ти років ув'язнення.

Особисто мені важко було бачити студентів-прапороносців від партії «УДАР», які «звалили» з акції негайно після того, як пішов їхній лідер. Мені важко було бачити найману масовку з «Батьківщини», що сиділа на парапетах і лускала насіння. Такі «опозиціонери» нічим не кращі за «біло-синіх», куплених за 135 гривень.

Вбиває те, коли деякі аналітики засуджують радикальні дії, закликаючи «не піддаватись на провокації», «не діяти симетрично, за сценарієм» влади. Звісно, всіх влаштовувала б протестуюча-співаюча-танцююча масовка, перед якою можна виступати політикам. Промовчати, просвистіти, проспівати і провувузелити, коли твою мову і тебе самого витісняють (з країни, з вулиці, із заздалегідь повідомленого місця акції) – оце я вважаю неадекватним.

Не «симетричністю-асиметричністю» ми керувались у своєму протесті. Єдиним мірилом для нас була адекватна відповідь на свавілля влади та загрозу втрати національного суверенітету.

Наш протест можливо, був не надто толерантний, однак - покликом сумління. І хай нас боїться як злочинна влада, так і нездала опозиція. Бо ми ні одним, ні іншим не збираємось пробачати.

Я радий, що мою позицію поділяє достатня кількість людей. Ті, хто брав участь в сутичках з «Беркутом» цього дня, робили це свідомо. І вони не потребують «захисту» від «провокаторів». Якщо хтось бажає діяти іншими методами – то його справа. За руку ніхто нікого не тягне.

Я теж за «мирний протест» за методом

Махатми Ганді. Але покажіть мені того, хто вірить, що Янукович віддасть Межигір'я після пікету проти корупції? Досвід проведення мирних акцій показав, що влада на них не те що не реагує – просто плює. Цьому є безліч прикладів. З іншого боку, ми маємо й приклади успішних акцій афганців і чорнобильців. Їх об'єднує одна ознака - повалений паркан біля Верховної Ради.

Мене дивують ті, хто захищає наших «опозиціонерів», мовляв «їм і так важко домовлятись», «вони ж старались», «такого не чекали»… То може наші парламентські опозиціонери живуть в іншій країні і не знайомі з сьогоднішніми українськими реаліями? Чи вже забули про Харківські угоди і методи цієї влади? А нічого ж з того часу не змінилось! І влада діє передбачувано: паркан-кордон-масовка.

Але якщо опозиція у Верховній Раді не може нічого вдіяти – то навіщо нам така опозиція? Якщо ви кричите, що Рада узурпована, то що ви там робите? І ще одне. Якщо ви називаєте цей закон антинародним, то й дійте адекватно. Бо цього дня народ прийшов під Верховну Раду для оборони фундаментального права нації – права на свою мову. Мову нації, іменем якої зветься ця країна.

Звісно, ми виходитимемо ще. І зробимо все, аби захистити це право. Опозиція в політиці чи громадському секторі мусить бути єдиною. Але поки ми не зробимо «роботу над помилками», доти не назвемо речі (і конкретних людей) своїми іменами, а отже не зможемо рухатися далі.

Сергій Кузан, Голова МНК

Книга, яка прочищає мізки

16 областей, понад 30 міст, близько двадцяти вишів і бібліотек, десятки інтерв'ю на радіо і телебаченні, сотні заміток у пресі та Інтернеті, реакція Посольства Великої Британії, кілька спроб зриву презентацій місцевими органами влади та увага спецслужб – усе це «трофеї» презентаційних турів по Україні книги «Нація, яка не капітулює».

Така увага, резонанс і вдячність читачів не може не надихати упорядників і видавців, оскільки минуло лише півроку як побачив світ перший примірник книги про найлегендарнішу та найдраматичнішу історію національно-визвольного руху.

Ось кілька перших відгуків про книгу:

«Це не про Україну, а про Ірландію. Хоча паралелей про історичну долю двох народів і країн напрошується чимало. Власне, тому й виникла ця книга.

Така любов до своєї Батьківщини вражає кожного, хто має серце. Взагалі книга міцно вправляє мізки. Одні знайдуть у ній апологію безмежного патріотизму, інші переконаються у тому, що немає альтернативи еволюції і… політиці».

Вахтанг Кіпіані, TSN.UA

«Володимир Винниченко писав, що українську історію неможливо читати без брому. Але з яким «бромом» тоді читати історію ірландців?! «Нація, яка не капітулює» - це книга, яка змушує українців тверезішати і більш самокритично дивитися на себе через призму боротьби ірландців за власну незалежність».

Олег Головатенко, інтернет-видання «Високий Вал» (Чернігів)

Книга присвячена боротьбі ірландців за свободу своєї країни – яскравому прикладу відчайдушного та героїчного національного спротиву. «Нація, яка не капітулює» складається з 6-и розділів, матеріали яких бралися з видань УВО та ОУН, англомовних джерел, мемуарів світових політиків та свідків резонансних історичних подій, навіть праць, написаних гельською мовою.

Як написав у своєму публіцистичному дослідженні Ярослав Іляш: «Жодна нація світу не мала такої тривалої боротьби за своє звільнення… Протягом останньої тисячі років у них відбулося до трьох десятків повстань…». Окупанти знищували цілі покоління цього гордого кельтського народу, але вже діти цих ірландців підняли наступне повстання. «Всупереч усім обставинам, зламавши потугу найбільшої світової імперії – Британії, вони ввійшли в історію та здобули свободу, вірячи в себе, в Бога, в Ірландію та у свій нескорений дух», — підсумовує Ярослав Іляш. Говорячи про тисячолітню боротьбу за незалежність нащадків кельтів, автор і упорядник видання намагається знайти відповіді на питання, які актуальні для українського суспільства.

Праця містить чимало відомостей про часи народної самоорганізації, боротьбу Ірландської Республіканської Армії, етапи державного будівництва та світоглядові і ментальні особливості ірландців. Збірка статей дає можливість зрозуміти і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної європейської держави.

продовження на стор. 3

Громадськість сповнила свій обов'язок перед останнім карпатським січовиком

У рамках заходів, присвячених відзначенню річниці Карпатської України та вшануванню пам'яті одного з останніх карпатських січовиків - Михайла Петричка, делегація Молодіжного Націоналістичного Конгресу в складі керівника організації Сергія Кузана, голови Секретаріату Івана Кішки та Почесного члена МНК Ярослава Іляша відвідала Закарпаття.

12 березня в Ужгородському прес-клубі за участі представників МНК, а також координатора громадського центру «Закарпаття» Володимира Феськова, відбулась прес-конференція з приводу відкриття надмогильного пам'ятника Михайлу Петричку. Голова МНК Сергій Кузан під час прес-конференції зазначив: «У навчальних програмах тема Карпатської України нівелюється, героїв національно-визвольного руху влада згадує лише тоді, коли влаштовує бутафорські і штучно показові дійства до чергової річниці історичної події. Тому ще більша відповідальність щодо інформування про героїчні сторінки історії лягає на громадські організації. І наша праця є вкладом у розбудову української державності. Тільки на схилі літ пан Михайло отримав офіційне визнання від держави Україна, за яку боровся з підліткового віку і неодноразово наражав себе на смертельний ризик…».

Михайло Петричко був і є моральним взірцем для членства МНК, активно долучався до акцій організації в останні роки. А коли ветеран національно-визвольних змагань занедужав, члени МНК взялися допомагати пану Михайлу в лікуванні і передавали йому щомісячну матеріальну допомогу. Кошти збирали представники української молоді з усіх куточків України. Торік пан Михайло помер, а патріотична молодь вирішила вшанувати пам'ять про нього та встановити пам'ятник, який нагадував би про незламність духу січовика, який не змінив своїх переконань попри усі випробування на своєму життєвому шляху.

продовження на стор. 4

Діяльність МНК. Коротко

Всеукраїнські заходи

21.12.2011

У Києві відбулася презентація книги «Іван Гавдида – творець нової епопеї». Книга присвячена пам'яті заступника Голови ОУН (бандерівців), директора Центру Національного Відродження, «хрещеного батька» МНК Івана Гавдиди «Лісового», вбитого у Києві 30 серпня 2003 року.

07.02.2012

Відбувся круглий стіл на тему «Виховання почуття патріотизму в шкільної молоді: погляд громадськості та офіційної влади», під час якого обговорили напрямки військово-патріотичного виховання учнівської молоді.

Захід було організовано за участі представників Інституту інноваційних технологій, Товариства сприяння обороні України, Українського державного центру туризму і краєзнавства, МНК, ГО «Українська справа», НСОУ «Пласт» та ін.

28.02.2012

Голова МНК Сергій Кузан направив звернення до прокуратури міста Києва з проханням перевірити на предмет відповідності деяких російських фільмів Закону України «Про кінематографію» та Рішенню Конституційного Суду України.

Також МНК, СУМ в Україні, Молодий Народний Рух направили відповідні звернення до Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, Державного агенства України з питань кіно та Служби безпеки України.

07.03.2012

МНК взяв участь в організації круглого столу «Відкритий процес висунення кандидатів у народні депутати. Погляд громадськості».

22.03 – 02.04.2012

Під час мирної акції громадянської кампанії «Вставай!»: «Готуй намети навесні», яка направлена проти антинародної політики Януковича, працівники спецпідрозділу «Беркут» жорстко розігнали молодих активістів та здійснили силову спробу арешту. Подібні акції пройшли також у Львові і Тернополі.

24.03.2012

У Культурно-мистецькому центрі НАУКМа відбувся Форум Українських Справ, на який прибуло декілька десятків делегатів від низки громадських організацій, в тому числі і від МНК. Захід було організовано з метою координації зусиль для реалізації культурних, соціальних, політичних прав українського суспільства.

25.03.2012

У приміщенні Національного університету «Києво-Могилянської академії» відбулися Збори Президії Української Всесвітньої Координаційної Ради.

У заході взяли участь Голова УВКР Михайло Ратушний, Генеральний секретар СКУ Стефан Романів, перший заступник Міністра культури України Юрій Богуцький, директор Національного інституту стратегічних досліджень Андрій Єрмолаєв, голова Союзу українців Придністров'я Леонід Ткачук, Голова МНК Сергій Кузан та ін.

28.03.2012

Створено кампанію «МАМА» - систему колективної безпеки молоді від політичних переслідувань за ініціативи молодіжних громадських організацій та рухів. Кампанія стала відповіддю на незаконне переслідування правоохоронцями херсонських і донецьких студентів, які розклеювали інформаційні листівки про кримінальне минуле президента Януковича.

04.04.2012

За результатами засідання Конкурсної комісії з розгляду програм, розроблених всеукраїнськими молодіжними громадськими організаціями, було визначено переможців конкурсу Державної служби молоді та спорту України.

Одним з переможців стала програма молодіжних таборувань «Відвага ім.І.Гавдиди». Здобувши 761 бал з максимальних 900, «Відвагу» визнано однією з кращих молодіжних програм.

09.04.2012

Член Ради Честі МНК Соломія Фаріон відвідала м.Мукачево (Закарпаття) з метою розвитку контактів та консультаційної допомоги у молодіжному патріотичному середовищі.

24.04.2012

Шляхом відкритого рейтингового голосування Голову ВМГО МНК Сергія Кузана було обрано до Громадської ради при Державній службі молоді та спорту України.

Метою участі МНК у Громадській раді є налагодження ефективної взаємодії між громадськістю і Держмолодьспортом, а також посилення впливу молодіжних патріотичних організацій на державну молодіжну політику.

Легендарній тереновій грі «Гурби-Антонівці» - вже 10 років!!!

Надзвичайно швидко і непомітно минуло ціле десятиріччя з часу, як була заснована найбільша і найекстремальніша теренова гра в Україні. Ця справжня «доросла гра» на межі можливостей вже «винянчила» цілі покоління завзятих, відважних та бойових, ще вчора зовсім «зелених», юнаків та юначок. Зараз ці люди – робітники і підприємці, громадські діячі і «офісний планктон», татусі і мами, педагоги і сталевари, - для яких спогади про «Гурби» завжди залишать світлу ностальгічну посмішку на вже дорослому обличчі.

І я стану колись таким… І коли така посмішка з'явиться в мене, я по-доброму позаздрю тим, хто серед боліт і гір, без їжі, води і сну, годуючи комарів, йде в бій, щоб здобути перемогу куреню і славу собі…

А поки мене ще не зловила у свої міцні обійми життєва рутина, я згадую тих хлопців із Молодіжного Націоналістичного

Конгресу, які десять років тому започаткували цю гру і зробили її легендарною. Це – Михайло Бігус, Олег Медуниця та Ярослав Іляш. Водночас я розумію, що нові сторінки історії «Гурб» писати нам. І я вже готовий їхати на «Гурби-Антонівці-2013». На них почнеться друге десятиліття цієї чудової гри!!!

Але і кінець першого десятка ми завершили «не слабко». За цей час у грі взяли участь майже три тисячі молодих людей як з України, так і з сусідніх країн. Якщо Польща і Російська Федерація спокійно відреагували на участь своїх громадян у «Гурбах», то в Білорусі по телеканалах раз-у-раз «крутили» 20-хвилинний сюжет про диверсійну підготовку білоруських опозиціонерів «на границе Тернопольской і Ровенской областей». Ми були вражені «серйозністю» звинувачень, з посмішкою дякуючи «бацькє» за рекламу.

У своєму багажі вже маємо кількарічну підтримку з боку профільного міністерства та Державної служби молоді та спорту України. А в 2010 році теренова гра «Гурби-Антонівці» увійшла до ТОР-10 (8-ме місце) у номінації «Найефективніші молодіжні ініціативи України» (за рейтингом Агентства Стратегічних Досліджень).

Цього ж року все, ніби, було як завжди: ті ж природні умови, ті ж 25 квадратних кілометрів терену, 60 годин безперервної гри, майже три сотні учасників, більш досвічені гравці, схожі варіанти тактичних ходів, використання сучасних технічних і навігаційних засобів тощо. Усі розраховували, що за таких обставин переможе швидший, наполегливіший і витриваліший.

Але організатори зробили нам сюрприз і до ювілею гри суттєво ускладнили правила гри.

Тепер у боротьбу двох куренів вступила ще й третя сила – курінь «диверсантів», який сформовано із «ветеранів» гри: найбільш досвічених та авторитетних бійців минулих років. Їх усього лиш 30 осіб, але усі розуміли, що від них можна очікувати найавантюрніших і найзухваліших випадів, що можуть зламати будь-яку стратегію повноцінного куреня.

Ще одна несподіванка нас чекала і від організаторів, і від спонсорів – це подарунки учасникам гри в еквіваленті 10 тисяч гривень!!! Насправді, жоден приз не буде втіхою, якщо програє твій курінь… Але кожен з учасників залишиться вдячним усім тим, хто підтримує цю гру. А подарунок завжди буде з тобою, адже гіркота від поразки швидкоплинна. Тим більше, що є шанс відігратися наступного року.

Традиційно ювілейну теренову гру не обділили своєю увагою представники Тернопільської облдержадміністрації та обласної ради. Свої привітання виголосили Генеральний Секретар Світового Конгресу Українців (СКУ), Голова ОУН(р) Стефан Романів та голова Української Всесвітньої Координаційної Ради (УВКР) Михайло Ратушний. А громадсько-політичний діяч Валентин Наливайченко у своєму вітальному листі до учасників теренової гри наголосив: «Гурби-Антонівці» є чи не єдиним молодіжно-патріотичним проектом, де українська молодь проходить повне загартування духом і тілом. І місцеві державні установи, і вищеназвані громадсько-політичні діячі вже не перший рік активно підтримують проведення гри. Це є свідченням того, що «Гурби» не лише не втрачають старих друзів, але й щороку набувають нових».

Голова МНК Сергій Кузан відзначив виховний аспект гри, адже держава сьогодні як ніколи потребує патріотів нового типу: активних і вольових бійців, вихованих на традиціях нашої визвольної боротьби, здатних за будь-яких умов відстоювати свої ідеали.

Мабуть, розповідати про особливості тактичних премудростей, затяті бої і перемоги, нелогічні поразки і важливість щасливого випадку, - виглядає надто статистичним і нудним.

Хлопці і дівчата з усієї України повернуться після гри в свої домівки з втомою, яку навряд чи колись відчували. Та попри це, вони не втомлюються ділитися з друзями і рідними неймовірними враженнями, які залишилися після найбільшої теренівки.

Гра позаду. Мозолі, синці, подряпини і виснаженість пройдуть дуже швидко, а емоції і спогади не будуть покидати весь рік – до початку наступної гри «Губи-Антонівці».

Юрій Присяжнюк

Центральний Провід МНК та оргкомітет "ГУРБИ-АНТОНІВЦІ" висловлює щиру вдячність нашим постійним меценатам

ОБОЛОНЬ

НАШ формат

Gorgany.com туристичне спорядження

TURBAT

Голова МНК відвідав з робочим візитом Канаду

З 25 по 31 грудня 2011 року в Торонто, відбувся вишкільно-ідеологічний табір для молоді української діаспори. У заході взяли участь представники нової генерації закордонних українців зі США, Канади, Німеччини та України.

Україну цього року представляв Голова ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» Сергій Кузан, який відвідав табір на запрошення Ліги Українців Канади.

Програма табору була насичена лекціями, дискусіями та практичними заняттями. Протягом цього часу таборовики мали змогу за допомогою Skype поспілкуватися з Головою Проводу ОУН(б) - Стефаном Романівим, істориком, головою вченої ради Центру досліджень визвольного руху - Володимиром В'ятровичем, іншими громадськими діячами та політиками.

Зокрема, Стефан Романів, який також є і Генеральним секретарем Світового Конгресу Українців, побажав нашій молодій надії бути «рушієм національної думки, вивчати, розуміти нинішню ситуацію в Україні та в наших громадах закордоном, і відповідно пристосовувати власну працю для досягнення призначеної мети».

Надзвичайно цікавою виявилася серія лекцій виконавчого директора Центру відносин «США – Україна», професора соціальних наук Нью-Йоркського університету Володимира Зарицького, в ході яких було висвітлено позицію та ґенезу ставлення до України з точки зору Європейських держав, США, Канади та Росії протягом останніх 70-ти років.

Безперечно, надзвичайно цінними для учасників заходу стали спогади та інформація про діяльність ОУН в Україні та на еміграції від пана Осипа Рошки, Бориса Потапенка, які особисто знали та працювали з такими людьми, як Ярослав Стецько, Василь Олеськів чи Слава Стецько. Особливої актуальності ці теми набувають у висліді підготовки до відзначення 100-річного ювілею Ярослава Стецька, 105-річчя від дня народження Головного Командира УПА Романа Шухевича, 70-ліття від створення Української Повстанської Армії. А про сучасні завдання і діяльність ОУН в діаспорі розповів головний редактор часопису «Гомін України» Олег Романишин. Більш конкретно про громадські організації, структуру, діяльність та проекти українських громад Канади і США сьогодні розповіли голова Організації Оборони Чотирьох Свобід України Степан Качурак (США) і голова Ліги Українців Канади Орест Стеців.

Варто зазначити, що Ліга Українців Канади є давнім партнером МНК. Зокрема, ЛУК вже протягом багатьох років сприяє проведенню всеукраїнського вишкільного табору для молоді «Відвага» ім. Івана Гавдиди» (колишня «Лисоня»), за що керівник МНК у своєму виступі особисто подякував Голові ЛУК пану Оресту. Також Сергій Кузан урочисто передав відзнаки Почесного члена МНК (найвищий статус в організації) для Адольфа Гладиловича, який вже багато років мешкає в Канаді та підтримує Молодіжний Націоналістичний Конгрес з самого початку його створення.

Сергій Кузан з викладачами та учасниками ідеологічного табору в Анкастері (Канада)

Голова МНК у своїх виступах торкнувся суспільно-політичної ситуації в нашій державі за нинішнього режиму Януковича, питань освіти та національного виховання, ролі Міністра Табачника, діяльності молодіжних об'єднань в Україні.

«Надзвичайно приємним є те, що всі учасники табору долучились до ініціативи МНК – спорудження пам'ятника останньому Карпатському січовику М. Петричку. Це чергове свідчення того, що попри тисячі кілометрів і десятки років, молоді українці мають однакове бачення проектів, і спільно готові їх втілювати. Ми свідомі того, що нинішня держава не відповідає тому ідеалові, за який гинули наші попередники. Саме на нас лягає обов'язок у відстоюванні національних інтересів. Переконаний, що це лише початок нашої спільної діяльності», - наголосив Голова МНК Сергій Кузан.

Інформцентр МНК

Книга, яка прочищає мізки

продовження, початок на стор. 1

Презентації книги проходили у культових місцях регіонів України: пивниця «Сто доріг» (Полтава), мистецький клуб «Остання барикада» (Харків), мистецькому центрі «Literatur Cafe» (Чернівці), книгарні «Є» (Вінниця), культурно-мистецькому центрі «Інтермеццо» (Чернігів), арт-кафе мистецького об'єднання «Дзига» (Львів), чотиризірковий готель «Клеопатра» (Кам`янець-Подільський) та ін. Презентації здебільшого були розраховані на студентство, але книга швидко знайшла свого поціновувача серед широкого кола громадськості.

На зустрічі з упорядниками і організаторами видання приходили заслужені артисти України, відомі архітектори, журналісти, представники влади, заступники мерів міст, депутати різних рівнів і патріотична громадськість. У презентації в Івано-Франківську брав участь голова обласної ради Олександр Сич, а у Львові – народний депутат України Андрій Парубій. Були і дещо незвичні випадки під час цих заходів, які ще раз свідчили про неординарність події: у Кам`янці-Подільському запрошення на презентацію коштувало 50 гривень (і зал був переповнений!, а кошти пішли на благодійні цілі). У Чернівцях презентацію переносять з 18.00 на 20.00 і вона триває при повному аншлазі аж до півночі!

Відповіддю на популярність книги може стати вислів Сергія Кузана - керівника Молодіжного Націоналістичного Конгресу (організації, що видала книгу): «Це праця не тільки про ірландців; ця книга була написана для українців. Щоб ми мали змогу осмислити свій внесок і велич свого обов'язку перед Батьківщиною!»

На завершення пропонуємо уривки інтерв'ю упорядника і автора «Нації, яка не капітулює» Ярослава Іляша.

- Нещодавно в київському видавництві «Українська видавнича спілка» побачила світ книжка «Нація, яка не капітулює», що проливає світло на історію національно-визвольного руху Ірландії з середини XIX століття донині, дає можливість зрозуміти, що історичні долі ірландців та українців є схожими, і проаналізувати пройдений шлях кельтського народу від вимираючої нації до успішної держави Європи. Книжка вже встигла зробити чимало розголосу…Найперше, Ярославе, як виникла ідея видати книжку про боротьбу ірландського народу за незалежність?

- На вишкільних таборах Молодіжного Націоналістичного Конгресу вже понад 10 років триває курс лекцій «Націоналізм у світі». Ці лекції розповідають про національно-визвольні рухи різних народів світу. І одним із найяскравіших таких прикладів є історія ірландського народу.

Так трапилося, що ще з кінця 90-х років я читав лекції про боротьбу ірландців за незалежність. Мені ця тема була найбільш цікавою ще зі шкільної лави. Адже жоден народ світу не мав такої тисячолітньої трагічної і тривалої боротьби за своє звільнення. Десятки важливих історичних фактів з історії ірландського народу є схожими й у долі українського народу. Саме це й спонукало мій інтерес та підштовхувало до нових досліджень у цій тематиці.

- Які основні думки цієї книжки?

- У цій книжці про легендарну боротьбу кельтського народу за своє звільнення не лише розповідається про історичні факти і героїчні постаті, а й розкривається суть світоглядних і ментальних особливостей ірландців, їхньої національної філософії: жити не завдяки обставинам, а всупереч усім проблемам, які є у них на шляху. У цій збірці проаналізовано тисячолітній історичний шлях ірландців: від вимираючої нації до нині одного з найуспішніших народів Європи. Це при тому, що їхнім супротивником була одна з наймогутніших держав світу - Британська імперія.

- Чи легко було вам писати про події, які відбувалися в чужій країні, і звідки ви черпали інформацію для книжки?

- Перші враження про ірландську боротьбу я отримав, як не дивно, з радянської преси та з журналу мандрівників «Вокруг света». Потім були художні і документальні фільми, статті в Інтернеті, мемуари відомих світових політиків, поїздки до Великобританії та особисте спілкування з очевидцями й учасниками подій, про які йде мова у книжці «Нація, яка не капітулює». Словом, я мав багато різноманітних джерел інформації, в т. ч. використовував монографії та наукові праці з цієї теми. Надихали і підтримували мене у роботі мої друзі і колеги з МНК. Окрема подяка Вікторові Рогу, відомому публіцистові та громадському діячеві, який написав передмову до цієї книжки і допоміг у підбірці історичних матеріалів до неї.

- Що є подібного, на ваш погляд, у долі українського та ірландського народів і чи може Україна чогось навчитися в Ірландії?

- Читаючи цю збірку, ви знайдете вражаючі тотожності в історії наших народів. Це і середньовічні початки державності, і загарбання, і національні повстання, і голодомори, і багато іншого. Чи може чогось навчитися український народ в ірландського? Думаю, що попри схожість історичних доль ірландці, на відміну від нас, досягли майже повною мірою того, чого прагнули. Нам ще тільки доведеться це зробити, щоб збудувати нашу Українську державу не лише за формою, а й за змістом. При цьому слід усвідомлювати, що подолати цей шлях не зможе ніхто, окрім нас самих. Лишень від кожного особисто залежатиме, якою буде наша держава завтра. І кожен з нас повинен розуміти виключну відповідальність за долю Богом даного тобі народу.

- Як відомо, уже є реакція Британського посольства на вашу книжку...

- Так, справді. Ми ще не встигли отримати з друкарні наклад нашої книжки, а уже була відповідна реакція Британського посольства в Україні. Англійці своє ставлення до цієї події висловили дуже виважено і толерантно, у притаманній їм манері: «Посольство дотримується позиції, що кожен має право вільно висловлювати свої думки, якщо вони не порушують прав і свобод інших громадян… Багато людей висловлюють чимало своїх думок, інколи не прийнятних для інших. Реагувати на це - не наше завдання…». Це при тому, що «ірландське питання» було найбільш драматичним у зовнішній і внутрішній британській політиці XX століття.

На відміну від стриманої реакції Британського посольства нас дещо здивувала пильна увага українських спецслужб до презентацій книги у регіонах. Але хочеться і подякувати їм за те, що не створювали нам істотних перепон, і через ЗМІ хочу їх запевнити: книга має дослідницький, публіцистичний характер і не містить ніякої пропаганди тероризму. Хіба що такою ж мірою, що й факт наявності в навчальному курсі «Історія України» сторінок боротьби ОУН-УПА за незалежність нашої країни.

- Чого ви як автор очікуєте від цієї книжки?

- І від самої книжки, і від тих, хто її прочитає чи візьме участь у дискусіях під час наших презентацій, очікую переосмислення своєї особистої участі у суспільному і політичному житті. Я хотів би, щоб книжка дала, можливо, більше запитань, аніж відповідей на виклики сьогодення. Щоб книжка не залишила байдужим юначе серце, зарядила оптимізмом і вірою, стала джерелом натхнення для будь-якої доброї, нехай і маленької справи в ім'я України.

- Словом, книжка вже набрала певного розголосу. Чи може це свідчити про те, що націоналізм нині актуальний в Україні?

- Потреба в націоналізмі є завжди. А в нашому теперішньому стані державного будівництва і поготів. Але є запит на націоналізм сучасний, який не спекулює на минувшині, а спирається на історичні принципи, традицію і мораль. Є потреба у сучасному націоналізмі - динамічній, прагматичній і стратегічній ідеології нації і держави, яка б забезпечила і захистила умови для розвитку кожного її громадянина. Я сподіваюсь, що книжка цьому опосередковано сприяє, оскільки примушує ставити собі запитання: чи є ми достатньо готовими, мудрими і цілеспрямованими? Як подолати наші проблеми: байдужість, національний егоїзм, корупцію — усе, що повільно вбиває нашу державу?

Також я хочу подякувати Олександрові Сичу - голові Івано-Франківської обласної ради. Напередодні нашої спільної презентації до пана Олександра зателефонували із запитанням: «Чи не зашкодить його політичній кар'єрі участь у презентації, де розповідатиметься про Ірландську Республіканську Армію, яку тривалий час ототожнювали з терористичною організацією?» На що була відповідь, що правда ще нікому не зашкодила… Але цей випадок ще раз доводить, що в нашій країні як колись, так і нині є сили, котрі хочуть ретушувати історичну пам'ять, правду й вільну думку.

Але є і випадки, коли хохляцьке гасло «Аби чого гіршого не вийшло» притаманне нашим місцевим можновладцям, зокрема і у Сумах…І те, що факт наших презентацій є подразнюючим каталізатором, щоб визначити «хто є хто», теж вважаю успіхом. Думаю, що і резонанс, і неоднозначна реакція на нашу книжку грають на користь нашому суспільству — не дають спокою тим, хто хоче перетворити нас на мовчазне болото.

- А в чому, на ваш погляд, полягає перевага націоналізму над іншими ідеологіями?

- Націоналізм є світоглядом виклику всім проблемам і загрозам, які стають на шляху розвитку держави й нації. Це є найбільш адекватна ідеологія, звернена до свого народу для розв'язання його проблем, відстоювання інтересів громадян та поступального розвитку держави. Щоб просто пояснити, ось дивіться: ми живемо в різноманітному суспільстві, нас оточують сусіди, колеги по роботі, люди в крамницях і на вулицях. І в кожному контакті з ними у нас є певний рівень стосунків, розв'язання проблем і форма спілкування. Це досить великий світ. Але найдорожчим, найріднішим для тебе є лишень твоя родина і домівка, яку ти отримав у спадок від батьків чи збудував сам. І всі інші проблеми, які тебе оточують, відходять на другий план. Так і український націоналізм - це ідеологія розвитку і розв'язання проблем однієї великої української родини. І поки ми всі цього не зрозуміємо, доти не будемо мати поваги від наших нащадків.

- Що означає для вас бути українським націоналістом?

- Для мене бути націоналістом - це бути гідною особистістю, яка живе за принципами і несе відповідальність не лише за себе і свою родину, а й за долю своєї держави. Це та людина, яка, виконуючи повсякденні побутові, фахові, суспільні чи політичні обов'язки, утверджує наші національні цінності.

- Своєму сину ви б побажали піти шляхом батька - бути націоналістом і працювати для блага української справи?

- Моєму синові шість років. Він добре розуміє, де козацьке й українське, хто такий Бандера і т. п. Він їздить на наші вишкільні табори, бігає разом з усіма. Стоїть у лаві поряд зі своїми старшими товаришами. Це ще дуже по-дитячому, але це мене тішить. Я вірю і працюю над тим, щоб він виріс сильною особистістю.

Звичайно, я бажаю всім батькам виростити своїх дітей достойними і щасливими людьми, бути активними у їхньому вихованні, подавати власний приклад і вчити гідно виконувати свій обов'язок перед родиною і своєю Батьківщиною.

розмовляла Оксана ПРОЦЮК,
газета «Галичина»(Івано-Франківськ)

Діяльність МНК. Коротко

Всеукраїнські заходи

27.04-31.05.2012

Державною фінансовою інспекцією України проводилась перевірка документації МНК щодо підтвердження виду, обсягу операцій та розрахунків з Державною службою молоді та спорту України за період з 01.04.2010 по 01.04.2012 років.

Згідно документів Держфінінспекції, за результатами перевірки встановлено, що порушень використання бюджетних коштів ВМГО «МНК» протягом 2010-2011 років не виявлено, а документація та звітність організації ведеться відповідно до чинного законодавства України.

09.05.2012

Представники громадських організацій, взяли участь у вшануванні пам'яті розстріляних нацистами 621 члена ОУН у Бабиному Яру.

Волинь

29.01.2012

У центрі Луцька відбулася акція з вшанування пам'яті загиблих студентів під Крутами у 1918 році, яку провели активісти молодіжних громадських організацій.

Київ

09.12.2011

Київський кіноклуб МНК проаналізував події Помаранчевої революції за час показу 4-х документальних фільмів «Загублений шанс», «Бій без правил», «Велика шахівниця» та «Над прірвою».

Організатори показу переконані, що сучасна українська молодь зобов'язана осмислити причини, які спонукали мільйони людей по всій Україні вийти на вулицю, а також проаналізувати невдачі та помилки помаранчевої команди.

11.12.2011

Київський осередок МНК вже вкотре провів «Андріївські вечорниці». Основною метою заходу була популяризація забутих українських традицій та звичаїв, а також згуртування свідомої молоді.

Захід набув такої популярності серед молоді, що організаторам довелося навіть завчасно припинити зголошення на участь.

01.01.2012

У центрі Києва пройшла смолоскипна хода з нагоди дня народження Голови ОУН Степана Бандери. Учасники акції - ВО «Свобода», КУН, МНК та інші - пройшли колоною від пам'ятника Шевченка до Майдану Незалежності.

19.01.2012

У свято Водохреща в церкві у Гідропарку відбулась урочиста служба, яку очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Після завершення служби представники МНК, УНА-УНСО, ВО «Тризуб», КУН та футбольні вболівальники «Динамо» розгорнули у Дніпрі 10-метровий прапор України, в честь 100-річчя від Дня народження Провідника ОУН(р) Ярослава Стецька.

22.01.2012

Традиційне об'єднання двох берегів Дніпра відбувалося в столиці під час відзначення Дня Соборності України. Близько 700 молодих людей з національною символікою створили «живий» ланцюг на мості Патона.

28.01.2012

Члени МНК впорядкували територію навколо хреста встановленого на честь Героїв Крут, що знаходиться на Замковій горі в Києві.

07.02.2012

У київському Будинку Кіно відбулася прем'єра документального фільму «Служба Безпеки ОУН. Зачинені двері». Одним з організаторів перегляду виступив місцевий осередок МНК.

19.02.2012

У Києві пройшов 6-й розіграш турніру на Кубок пам'яті героїв з міні-футболу серед молодіжних та студентських команд. Цього року захід був присвячений визначному діячеві українського національного руху, голові Проводу ОУН (бандерівців), лідеру Антибільшовицького Блоку Народів Я. Стецьку. Турнір традиційно організовано МНК за сприяння ГІ «Оновлення країни».

11.04.2012

У Києві відбулася акція протесту проти знесення будинків на одній з найвідоміших та найулюбленіших для киян та туристів вулиць столиці - Андріївському узвозі.

Захід проходив під офісом одного з забудовників, народного депутата від Партії Регіонів Рената Ахметова. У багаточисельному протесті, у якому взяло участь близько 600-700 чоловік, були присутні активісти громадських організацій, представники мистецтва та культури.

Діяльність МНК. Коротко

Київ

08.05.2012

Члени МНК долучилися до ініційованого Спілкою Української Молоді в Україні відзначення 8 травня - Дня пам'яті та єднання, що присвяченого вшануванню полеглих у Другій світовій війні.

26.05.2012

Молодь Києва змагалася у квесті до Дня Героїв «Знай наших!». Організатором виступив МНК за підтримки відомого політика Валентина Наливайченка. Під час квесту всі команди повинні були виконати 14-ть складних завдань на знання історії Києва та національно-визвольних змагань.

Львів

22.12.2011

Молодь в рамках благодійного штурму «Операція УПА: Миколай для твоїх героїв» дарувала подарунки ветеранам УПА м. Львова. Організаторами акції стали ЛОГО «Борець» та ЛОО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес».

Волонтери відвідали близько 50 ветеранів УПА, вручивши кожному продуктові набори, кошти на закупівлю яких збирали у відомих людей Львівщини. Благодійний штурм проходив під гаслом «Герої живуть доти, доки їх пам'ятають!».

24.12.2011

Відбувся квест «Навздогін смерті», присвячений пам'яті Героїв України - Василя Біласа і Дмитра Данилишина. Екстримальна гра організована Львівським осередком МНК, за підтримки Нашого Формату та Кінопалацу.

01.01.2012

У Львові відбувся традиційний мітинг до дня народження Степана Бандери. Львівські МНКівці взяли участь у мітингу вшанування пам'яті великого національного Провідника та розповсюдили газету «Терен» серед присутньої молоді.

19.01.2012

У Львові пройшла відкрита лекція «Українські державники. Ярослав Стецько». Захід організований МНК та «Українською молоддю Христовою».

19.01.2012

На Водохреща в Україні люди пірнають в ополонку та обливаються крижаною водою. МНК та організація «Твереза Україна» своїм прикладом показали, як потрібно гартувати не тільки тіло, а й дух. Захід пройшов на найвищій точці міста Лева – горі Високий замок, на джерелі Діви Марії.

Акція «Починай Рік ЗДОРОВО!!!» мала на меті пропагування здорового способу життя та вшанування українських традицій.

22.01.2012

ЛОО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» долучився до святкувань Дня Соборності акцією «Цінуй національну символіку».

29.01.2012

Відбувся вечір пам`яті Василя Стуса «Стусівські читання». Захід організувала організація «Борець» за підтримки Львівського осередку МНК.

29.01.2012

МНКівці долучилися до смолоскипної ходи, на честь бою під Крутами. Кількасот львів'ян пройшлися центральною частиною міста, вшановуючи пам'ять загиблих у героїчному бою 1918 року.

05.03.2012

ЛОО МНК та ЛОГО «Борець» провели вечір пам'яті головнокомандувача УПА – Романа Шухевича, після відвідин місця його загибелі у Білогорщі, який проходив у приміщенні Національного музею-меморіалу жертв окупаційних режимів «Тюрма на Лонцького».

12.03.2012

Поблизу Львівської ОДА молодь провела акцію, присвячену «другим роковинам» перебування при владі Віктора Януковича.

«Обіцяв квартири для молоді – дав камери для політв'язнів, обіцяв 75% бюджетних місць у вишах – дав українофоба Табачника, фінансує «тушок» замість підвищення стипендій, корумпує освіту замість покращення її якості, і за десятки інших невиконаних перед молоддю обіцянок Янукович отримує «червону картку» - символ дискваліфікації. Молодь вважає, що цей гравець повинен покинути назавжди українську політику», - зазначають організатори у своєму повідомленні.

17-18.03.2012

У Миколаєві Львівської області пройшла традиційна книжкова толока для мешканців райцентру і навколишніх сіл. Активну участь у цьому культурницько-просвітницькому заході взяли і представники ЛОО МНК.

Сплав по Дністру у стилі МНК

Пройшов традиційний сплав на спортивних катамаранах по бурхливому весняному Дністрі. У перегонах взяли участь чотири команди. Команда Тернопільського МНК вже п'ятий рік поспіль стала переможцем цього екстремального змагання.

Маршрут сплаву пролягав від міста Галич Івано-Франківської області до міста Заліщики Тернопільської області і мав довжину близько 165 км, яку учасники подолали за 3 дні.

«…Людину завжди манять до себе неспокорені стихії. Ми пізнаємо різноманітні куточки землі, насолоджуємося неповторним палахкотінням вогню, вчимося літати у просторах повітря і захоплюємося бездонними глибинами води. Саме вода і була нашим незмінним супутником упродовж 6-8 квітня під час подорожі на катамаранах, яку вже не вперше організовує Молодіжний Націоналістичний Конгрес та туристичний клуб «Файні мандри».

Велич Дністровського каньйону, ще така цнотлива і недоторкана весняна краса української природи та виваженість Дністра не змогли залишити байдужими нікого з учасників цієї подорожі. Дністер здатен здивувати й закохати в себе найбільш затятих скептиків.

І от, зібравши необхідне спорядження, хороший настрій та трошки божевілля 28 учасників цієї мандрівки вирушили на зустріч яскравим емоціям, залишивши на кілька днів пил шумного міського життя. Ловити секунди, що змінюють світ…

Ранковий Галич зустрів нас похмурою посмішкою та загадковою прохолодою, а крикливі зграї ворон додавали ще більшої драматичності цій подорожі. Та це була лише прелюдія, адже перші зустрічі на вокзалі, перші знайомства та перший спільний сніданок змальовували її все більш яскравими барвами і вже дуже скоро час взагалі перестав існувати, а просто захлиснув нас у потік чогось незвичайного, де день змінювала ніч, один настрій погоди змінював інший, одна пора року приходила на зміну іншій. З нами мандрувало ніжне весняне сонце, грайливий вітер, чимось ображений дощ і навіть трошки запізнілий сніг, а легка прохолода гартувала нашу силу духу і вчила нас працювати злагодженою командою. І все це у ритм мелодійної української пісні. А навколо відкривалися мальовничі пейзажі Дністрового каньйону , що один за одним розповідали нам різноманітні історії з казок українського народу.

Та метою цієї мандрівки було не лише духовне збагачення та насолода красою української природи. Кожному із нас прищеплювалися почуття єдності та братерства через виявлення основних християнських цінностей – любові та поваги один до одного, вдячності за усі пережиті моменти, патріотизму до своєї Батьківщини та підтримки один одного. Бо без правильної командної роботи буде важче долати перешкоди у цій академії активного відпочинку. На кілька днів ти був частинкою однієї сім'ї у зовсім іншому світі.

Не обійшлося звичайно і без романтизму пригод, апогеєм яких стала нічна прогулянка на катамаранах. Хвилі Дністра несли нас в обійми ночі і ми просто довіряли зорям, місяцю і власній інтуїції, що все таки привела нас до вогнища із теплою їжею.

До речі, окремо варто відзначити всю ту магію, яка панувала на нашій польовій кухні, а їжа приготована спільними зусиллями смакувала по-особливому.

Ми працювали, відпочивали, вчилися насолоджуватися життям і ковтали кожен ковток свободи, впиваючись її п'янким ароматом. Та усе колись закінчується, і додому ми привезли приємну втому і жменю яскравих спогадів. І з зарядом нової позитивної енергії та натхненням ми готові писати нові сторінки в історії нашого життя.

І варто пам'ятати, що у пошуках екстримальних відчуттів не обов'язково їхати за кордон, а якісно відпочити можна зовсім поруч. Дозволь собі насолоджуватися життям і тоді ти зможеш глянути на світ іншими очима!»

Наталія Данилів, Львів

МНК провів екстремальний табір в Сколівських Бескидах

З 9 по 12 лютого ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес» провів екстремальний вишкільний табір «Урай-2012». Це табір 1-го рівня, через навантажену програму та високі вимоги до учасників. У ньому беруть участь лише хлопці.

Маршрут пролягав по гірському масиві Карпат - Сколівські Бескиди, що на Львівщині. Учасники табору пройшли складними гірськими маршрутами, підкоривши вершину Лопата, де стоїть хрест Василю Андрусяку, який написав бойовий статут УПА, та вершину Ключ, де в часи Першої Світової війни відбувся бій Українських Січових Стрільців з російськими військами.

Складні погодні умови – вітер, мороз, сніг глибиною понад 2 метри – хоч і додали труднощів МНКівцям, але загартували їх дух. Хлопці, окрім боротьби з погодними умовами, ночівлі просто неба, виконали програму табору, яка складалася з практичних занять і лекцій, які проходили в районі Скелі Довбуша.

Закриття «Ураю» відбулося біля пам'ятного хреста, встановленого на честь київського князя Святослава Хороброго, неподалік містечка Славське.

Комендант табору, заступник голови МНК Андрій Бень відзначив: «Практично всі впоралися зі складним завданням. Навіть ті, кому фізично було дуже складно, витримали навантаження завдяки своїм морально-вольовими якостями. Тепер наступного року ми чекаємо нових рекрутів для цього екстремального випробування».

Інформцентр МНК

Громадськість сповнила свій обов'язок перед останнім карпатським січовиком

продовження, початок на стор. 1

Ініціатором встановлення пам'ятника виступив Молодіжний Націоналістичний Конгрес. До збору коштів долучилося близько двох сотень осіб з України та з-за кордону, представники громадських організацій, народні депутати, журналісти та небайдужі люди. Менш ніж за півроку було зібрано необхідних 26000 гривень, причому значну матеріальну допомогу надали Михайло Качур – директор ужгородського заводу «Турбогаз» та приватний майстер Михайло Васько з села Ключарки на Мукачівщини.

Ця акція стала черговим свідченням того, що незважаючи на різні країни і регіони нашої Вітчизни, українці єдині в баченні своєї історії та її героїв. На таких підставах будуватиметься майбутнє України. Адже, щоб мати перспективу, нація мусить бути солідарною. Перспектива українства полягає в об'єднанні дій і виробленні спільного світовідчуття, аби українська соборність з історичних рефлексій і традиційних закликів, стала доконаною реальністю.

14 березня в селищі Чинадієві відбулася панахида, освячення та урочисте відкриття пам'ятника одному з останніх карпатських січовиків, довголітньому члену ОУН, діячу Українського Національного Фронту, в'язню угорських та радянських таборів Михайлу Петричку. На могилі січовика встановили надгробну гранітну плиту із надписом, а також хрест, який встановлюють найвідомішим діячам ОУН за мужність і відвагу.

«Вогонь пам'яті про цю людину ми запалили в Києві та інших куточках України. Але горіти йому тут, у рідному селі пана Михайла, серед його земляків», - відзначив Почесний член МНК Ярослав Іляш, автор ідеї та проекту пам'ятника.

95 % необхідних коштів зібрала молодь з різних куточків України (навіть - Донецька, Харкова, Одеси та Севастополя), США, Канади і Німеччини. Одними з перших, хто взялися допомагати у втіленні нашого задуму, стали експерт Інституту Політичної Освіти Олександр Солонтай, будівельник з Києва Андрій Гончаренко, менеджер з Харкова Олександр Шевченко, голова Ліги Українок Канади - Христина Бідяк з Торонто і багато інших. А завдяки селищному голові Івану Мошаку, рішенням сесії місцевих депутатів було вирішено перейменувати вулицю Духновича-бічна на Михайла Петричка. Натомість місцева районна влада жодним чином не долучилася до організації спорудження пам'ятника. Представники райдержадміністрації спромоглися лише на формальне відвідання урочистих заходів, які вдячні односельці провели у чинадіївській Школі мистецтв та присвятили героям Карпатської України.

Під час урочистої частини голова Секретаріату МНК Іван Кішка зачитав вітання від Генерального секретаря Світового Конгресу Українців, Голови ОУН (б) Стефана Романіва: «… На жаль, не вдалось при житті особисто познайомитись з паном Михайлом – людиною, дух якої не зломили ні присуд смерті, ні роки поневолення в мадярських і радянських концтаборах. Та його життєвий шлях, оптимізм і стійка віра в українську ідею, помножені на віру в Бога, надихають і зобов'язують до боротьби наступні покоління українців…».

Народний депутат України Андрій Парубій в своєму вітальному слові зазначив: «Я схиляю голову перед життєвим шляхом Михайла Петричка, перед його мужністю та незборимістю духу. Таким побачив його я, мудрого воїна, який зумів пронести крізь покоління дух звитяги та боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Герої не помирають, герої відходять в легенду, а їхню справу продовжують нові покоління…».

Під час виступу Голова МНК Сергій Кузан наголосив: «Лише навчившись цінувати таких людей як Петричко, ми навчимося цінувати ту справу, якій вони безоглядно присвятили все життя, - навчимося цінувати Батьківщину… Нехай споруджений пам'ятник стане підтвердженням того незгасимого вогню в серцях усіх нас, символом горіння душі і пересторогою від безхребетного животіння…». Також він переказав вітання від керівників українських організацій та відомих політиків: Організації Оборони Чотирьох Свобод України (США), Світової Конференції Українських Державницьких Організацій (США), екс-міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка, народного депутата Миколи Кульчинського та інших.

Наприкінці свого виступу керівник молодих націоналістів передав селищному голові гранітну дошку з гербом Карпатської України, присвячену вулиці Михайла Петричка. Окрім того, МНК подарував місцевим бібліотекам та школам добірку книг національно-патріотичної тематики.

Таким чином, через півроку після смерті Михайла Петричка, громадськість виконала власну обіцянку і сповнила свій обов'язок перед останнім карпатським січовиком, своїми зусиллями і коштом спорудивши пам'ятник, гідний такої людини. Ми завжди будемо пам'ятати життєстверджуючі і переможні настанови пана Михайла: «Коли людина вірить в Бога і праведність свого життєвого шляху, головне – не здаватися, а Господь із силами допоможе…».

Василь Зоря, Інформцентр МНК

Захищати державу чи владний режим?

Так може трапитися, що це питання буде ставити собі чи не кожен призовник зі своїми батьками. Справа в тім, що є дві надважливі обставини, які характеризують теперішні «реформи» у Збройних силах України. Мова абсолютно не стосуватиметься підняття рівня обороноздатності держави чи професійності військовослужбовців. Перша обставина: армія залишається одним із найбільш корупційних відомств, що є віддзеркаленням сутності нашої влади. Друга – нещодавно був презентований законопроект №10589 від одіозних і скандально відомих депутатів-«регіоналів» Василя Грицака та Валерія Коновалюка про створення Державної служби правопорядку (ДСП), яка б мала військовий статус та мала б замінити Внутрішні війська МВС, але з ширшими повноваженнями. Тепер ми впритул наблизимося до «світових рекордів» у чисельності «поліцейських» структур. І тепер нашим можновладцям буде зовсім не соромно перед їх колегами з Російської Федерації та Білорусі.

Ймовірно, тепер ми матимемо «жандармерію» чи «спецвійська від Партії Регіонів» (як цю структуру називають у ЗМІ – авт.), першим завданням якої є «забезпечення захисту конституційного ладу від спроби його зміни або повалення, а також захисту державної влади від спроби її захоплення насильницьким шляхом, а також інших протиправних посягань». Додатково отримуються суперповноваження, які правова держава собі може дозволяти лише у випадку війни чи введення надзвичайного стану. Зокрема, Державна служба правопорядку матиме право забороняти доступ громадян на окремі ділянки місцевості чи об'єкти, тобто визначати межі і свободу вільного пересування по території держави українських громадян; входити до житла приватної особи, приміщення установ, підприємств, організацій, усіх форм власності та проводити їх обшук без відповідного дозволу чи санкції; застосувати спеціальні засоби для припинення масових заворушень та застосувати зброю та військову техніку для розосередження учасників масових заворушень, тобто застосувати вогнепальну зброю проти звичайних громадян. А на «десерт» - ця державна структура частково відбирає повноваження і в армії , і в МВС, і в СБУ, а її головнокомандувач призначається особисто президентом.

У підсумку маємо:

1) Армію, яка працевлаштовує тисячі неконкурентноздатних офіцерів, у т.ч. і вищого командного складу, та яка «підкормлює» ряд вищих державних чиновників через загальний призов, систему держзакупівель, продажу військового майна та інших корупційних схем;

2) Особисту армію (не охорону!!!) президента і наближеного до нього кола для захисту від своїх же громадян.

Ця проблема, насправді, має глибоке коріння. Ідея професійної української армії, якій вже два десятки років, фактично провалилася. І сталося це не лише через безпринципність влади, а й через свідоме небажання позбавити васальної і кріпацької залежності відповідно польових офіцерів і звичайних солдат від генералітету та вищих посадових осіб держави. Солдат, який свідомо і добровільно пішов до армії, ніколи б не фарбував паркан на дачі генерала, а офіцер – не виконував би наказів, які б суперечили його безпосередньому обов'язку і честі.

До 2010 року всі політики, у тому числі Партія Регіонів та В.Янукович, неодноразово підтверджували перехід на професійну армію. Але в червні 2011 року Президент України Віктор Янукович кардинально змінив напрямок руху реформування Збройних сил України. Було прийнято рішення відкласти перехід на професійну армію. Офіційна позиція влади щодо небажання скасувати примусовий призов наступна:

- армія неготова;
- проблеми фінансового характеру;
- контрактна служба непопулярна.

Питання примусового призову залишається наріжним каменем і гордієвим вузлом у питанні реального реформування армії. Навіщо робити військову службу престижною, почесною і створювати конкурентне середовище, щоб на конкурсній основі відбирати кращих із кращих? Навіщо створювати у державі ефективну систему патріотичного виховання молоді (адже патріотизм є однією із основних мотивацій до служби у армії)? Можна усі ці питання оминути і вирішити все банальним загоном молоді на призовні пункти (і добре, що зараз не війна, адже асоціації аж надто очевидні – авт.), а система військкоматів забезпечить побори від призовників і їх батьків. Як від тих, хто хоче в армію, так і від тих, хто цього не бажає.

Для теперішньої влади арифметика проста: чим більше призовників – тим більша зібрана каса… А військова міць держави тут не питання порядку денного.

За даними правозахисної організації «Центр громадянських свобод», а також правоохоронних органів, середній «тариф воєнкомату», або іншими словами хабар за відстрочку, становить 70-700 дол. США (в залежності від ситуації, регіону, тривалості відстрочки).

Кількість бажаючих юнаків піти на строкову службу перевищує наявну кількість місць. Це означає, що армія вже кілька років тому могла перейти на добровільну основу, відбираючи шляхом анкетування необхідних добровольців. Але такий підхід унеможливив би тіньовий заробіток воєнкоматів, тому саботується як працівниками воєнкоматів так і Міністерством. В результаті 2,5 млн. українських хлопців та їх сімей проходять через корупційне горнило системи відбору призовників. Поруч з хабарництвом у вищих навчальних закладах, це фактично перший досвід грошової корупції, з якою стикаються молоді люди в своєму житті.

Також намітилася інша вкрай негативна тенденція. Зростання внутрішніх військ (у ближчій перспективі - Державної служби правопорядку) слід пов'язати з політичними репресіями, які торкнулися в тому числі молодіжного громадського руху (підрозділі МВС є учасниками розгону мирних акцій). Можна впевнено констатувати, що в Україні робиться спроба побудови поліцейської держави, а молодь примусово залучається в цей процес. При одночасному скороченні чисельності збройних сил (скорочення в 2011-2012 роках складає близько 13 тисяч осіб), збільшується кількість призовників. Збільшення призову найбільше відбувається саме за рахунок внутрішніх військ (понад 20% призваних осіб), підпорядкованих зараз Міністерству внутрішніх справ України

Підтверджується спроба побудови поліцейської держави і цьогорічними даними. Так, під час весняного призову 2012 року була скорочена чисельність призову в Збройні Сили України, але майже незмінною залишається набір у Внутрішні війська МВС. Виходить, що коштів на побудову професійної армії нема, а кошти на посилення репресивного апарату міліції за рахунок військових підрозділів є.

Строкова військова служба в цифрах, тис. хлопців

Рік	1999	2003	2005	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Підлягають призову	бл. 1,5 млн. хлопців			бл. 2,5 млн. хлопців віком 18-25 років					
Кількість призваних	101	83	71	60	47	53	52,7	52,7	

Олександр СОЛОНТАЙ,
член нацкомітету громадянської кампанії «МОЛОДІЖНА ВАРТА»

Чому ми граємо в регбі...

Уже через рік після створення Молодіжного Націоналістичного Конгресу, під час одного із зимових, але безсніжних таборів на Рівненщині у 2002 році, була зіграна наша перша гра в регбі. Основними диригентами цього дійства стали Віктор Шкуратюк - «батько» більшості молодіжних націоналістичних організацій краю та хлопці із нашого місцевого осередку, які відвідували секцію регбі. Вони мали не тільки непоганий рівень підготовки (певний час їх тренером був південноафриканський місіонер Дерк Гіман), але і захопили нас філософією і принципами гри.

З того часу ми неухильно пропагували цю дивовижно захоплюючу гру регбі серед свого членства. Інтуїтивно відчуваючи, що регбі не тільки виражає характер організації, але і формує його. Стрімкі атаки, відчайдушний захист, командний дух, важливість індивідуальних дій, силова боротьба і необхідність миттєво приймати складні тактичні рішення – ось такі фактори зробили регбі спортом №1 на наших таборах. Ніяка інша гра не може дати такого фізичного і морально-психологічного навантаження як регбі.

Історія виникнення гри. Перші кроки

Не усім, хто починає грати у регбі, одразу вдається осягнути особливості правил гри. Тому зупинимося на історичних підвалинах цього спорту.

Праобраз регбі, як гри з м'ячем двох команд, де метою є перенести м'яч до межі поля чи у ворота суперника за допомогою ніг та рук, можна зустріти ще у часи до нашої ери майже на всіх континентах земної кулі. У схожу гру грали в Імперії Інків у Південній Америці, у Китаї, жителі Давнього Єгипту, діти і воїни Спарти у Давній Греції (назва гри «епіскірос») та римські легіонери, для розваги і як засіб військової підготовки (назва гри «гарпастум»).

Завдяки іноземним легіонам Давнього Риму, про цю гру дізналися на Британських островах. Вже у середньовічній Англії і Шотландії гра стала улюбленою розвагою місцевого населення. Правила були досить умовними: просто збиралися дві юрби і робили все, щоб заштовхати м'яч на сторону суперника. Команда кожного населеного пункту чи навчального закладу довільно трактувала правила гри у м'яч, внаслідок чого це призводило до масових бійок. У часи Едуарда II, Ричарда II та Едуарда III видавалися жорсткі закони проти «футболу юрби», яка провокувала безлади і відволікала городян і селян від праці.

Гра носила масовий характер, а її престиж піднімався. У народну гру з м'ячем почали грати нащадки англійської знаті та аристократії. Гра вже носила назву «футбол» і її спортивні команди формуються у найпрестижніших університетах (Оксфорд, Кембридж та ін.) і коледжах (Ітон та ін.) по всій країні.

У XIX столітті в Англії швидко стали популярні ідеї здорового способу життя та корисності фізичних вправ. Кожен англійський навчальний заклад мав за честь створити власну футбольну команду. У змаганнях між студентськими командами поступово узгоджуються правила: м'ячем можна грати ногами і забивати голи, а руками можна м'яч лише перекидати і давати пас колезі по команді.

продовження на стор.7

Діяльність МНК. Коротко

Львів

23.03.2012

Члени МНК разом з активістами «Твереза Львівщина» провели цикл лекцій «Тверезість - норма життя!». Ці лекції покликані показати дітям загальноосвітніх шкіл шкідливість впливу алкоголю і тютюну на організм людини. Ентузіасти охопили 7 шкіл і понад 200 учням донесли інформацію про недоречність шкідливих звичок.

21-23.04.2012

Львівські МНКівці взяли участь у V фестивалі активного спорту і туризму у Манівцях. Після довгих і важких протистоянь збірна команда «МНК-ЛТБ» зайняла перше місце серед понад 20 команд у дисципліні «Паркур», обійшовши навіть професійних паркуристів.

13.05.2012

День Матері святкують в Україні починаючи з минулого століття. Це свято заборонила радянська влада, але з 1990 року, завдяки зусиллям громадських організацій, Свято матері повернулося в Україну.

Активісти МНК у цей день роздавали перехожим листівки, з історією свята, та вітали перехожих жінок квітами бузку.

18-20.05.2012

Пройшла піша проща Львів-Унів до Святої Унівської лаври. В прощі взяло участь понад 1000 прочан зі всієї України. Активісти МНК, долучилися і до її організації, очоливши одну з прочанських груп.

27.05.2012

Відбувся семінар зі скелелазіння на Чортових скелях. Цей вишкільний захід львівський МНК вже вчетверте проводить для молоді краю.

Полтава

07.02.2012

У бібліотеці №3 та ЗОШ №37 члени Полтавського осередку МНК провели відкритий урок для учнів 9-х та 10-х класів, який був присвячений пам'яті Героїв Крут.

Школярі мали можливість переглянути навчальний відеоролик та документальний фільм «Боги призначали інакше». МНКівці провели з учнями брейн-ринг, найактивніші учасники якого отримали цінні подарунки.

25.02.2012

Відбулося туристичне змагання «Зимовий похід – 2012», організатором якого виступив МНК при підтримці голови Ковалівської сільської ради Юрія Бублика.

Змагання було приурочене до вшанування героїв Зимового походу армії УНР. Не зважаючи на тяжкі погодні умови, учасники змагання пройшли маршрут довжиною в 35 кілометрів, під час якого відшукували «секретні коди», та перевіряли себе в екстремальних ситуаціях.

Суми

03-04.12.2011

Для молодшого членства МНК була організована нічна рейндж-мандрівка Могрицьким лісовим масивом. Цей вишкіл довжиною 25 кілометрів мав на меті вдосконалити навики орієнтування на місцевості та пройти практикум із самовиживання у складних природних умовах.

10.12.2011

Сумський осередок МНК відвідав з екскурсією «Місто козацької слави» Батурин, у якій взяло участь близько тридцяти зацікавлених осіб.

25.12.2011

Молодіжна ініціативна група «Здоровий Спорт Українських Вулиць» спільно з Сумським осередком МНК організував забіг молоді за здоровий спосіб життя, під час якого міліція здійснила спробу арешту молодих спортсменів та занесла до баз даних правоохоронців усіх учасників акції.

Як пізніше з'ясувалося, підставою для таких дій міліції став анонімний телефонний дзвінок, яка побачила небезпеку в тому, що маршрут пробігу пролягав повз офіс осередку Партії Регіонів.

07-19.01.2012

Задля популяризації українських національних традицій Сумським осередком МНК до Різдвяних свят був організований вертеп. Молодь співала для городян колядки та щедрівки, відвідала близько 30 осель. А на Водохреща 20 членів МНК влаштували для молоді обряд купання у крижаній ополонці.

22.01.2012

У день Соборності біля пам'ятника Тарасу Шевченку члени МНК поширили літературу патріотичного спрямування та українську символіку.

Діяльність МНК. Коротко

Суми

06-14.04.2012

Сумський осередок МНК організував традиційний похід у Кримські гори з вишкільною і пропагандивною метою для молодшого членства.

Тернопіль

12.12.2011

У Тернополі місцеві осередки МНК, «Молода Просвіта» та СУМ в Україні за підтримки управління у справах сім'ї та молоді Тернопільської ОДА, зібрали українську молодь на традиційних Андріївський вечорницях.

Цього та попереднього років вони отримують назву «Вечорниці на сіні», оскільки однією із родзинок вечора стало декорування приміщення за допомогою великої кількості пахучих трав та сіна. На вечорниці завітало більше 100 осіб.

30.01.2012

Двадцятиметрове слово «Крути» під час флеш-мобу на центральній площі Тернополя утворили представники молодіжних організацій та студентської молоді. Таким чином вшанували пам'ять студентів, що загинули в бою на залізничній станції поблизу селища Крути в 1918 році.

27.02-04.03.2012

Міські спортивні молодіжні змагання «Кубок Шухевича» пройши в Тернополі. Особливістю змагань було те, що вони проводилися з улюблених видів спорту «друга Шуха», в яких він досягав успіхів як спортсмен, а це: копанка (футбол), відбиванка (волейбол), кошиківка (баскетбол), біг, стрільба, скелелазіння, шахи, плавання.

Свої команди виставили МНК, СУМ в Україні, Пласт, Молода Просвіта, «Обереги», «Сокіл», «Студентська свобода», Асоціація туристів Тенрополя, Рух автономних націоналістів, Асоціація «Дружба».

05.03.2012

На Театральному майдані Тернополя пройшла акція «Фото з генералом», присвячена 62-ій річниці загибелі головного командира УПА Романа Шухевича. Мета заходу – привернути увагу громадян до легендарної постаті. Кожен охочий мав можливість зробити фото на згадку з генералом УПА зі зразками оригінальної зброї, яку використовували повстанці. Організатором заходу виступив Тернопільський осередок МНК.

08-10.03.2012

Четверо членів МНК подалися у пішу мандрівку холодними та засніженими Карпатами, аби на найвищій вершині України зачитати «Заповіт» Тараса Шевченка. Так традиційно тернопільські молоді націоналісти відзначили Шевченківські дні.

07.04.2012

Стартувала кампанія «Героям Слава». Суть її полягає в тому, щоб замінити старі стяги та привести в належний стан могили Січових стрільців, вояків УПА та інших пам'ятних місць для українського народу.

До кампанії приєдналися «Молодіжний Націоналістичний Конгрес», ВО «Тризуб», «Пласт» та ін. Ініціаторами виступили Валентин Наливайченко та ГІ «Оновлення країни».

16.04.2012

На Козацькому Острівку (парк Топільче у Тернополі) відбулося Великоднє дійство «Зав'яжемо вінець!». Під час заходу гості та мешканці міста змогли взяти участь у Великодніх гаївках, співі веснянок та цікавих забавах.

Головними організаторами дійства стали національно-патріотичні молодіжні організації: «Молода Просвіта», Пласт, СУМ в Україні; Молодіжний Націоналістичний Конгрес, «Обнова», «Обереги», Молодіжна комісія УГКЦ.

19-20.05.2012

Поблизу міста Теребовля відбулася восьма обласна теренова гра для молоді «Легенда УПА», у якій взяли участь команди із 10 районних центрів Тернопільщини та міста Тернополя. Організаторами гри виступили громадська організація МНК, Управління у справах сім'ї та молоді та Управління освіти та науки Тернопільської обласної держадміністрації.

26-27.05.2012

У Супермарафоні-2012 «100 км за 24 години» 2-ге місце посів член Тернопільського осередку «МНК» Іван Кізюк.

Супермарафон пройшов по маршруту Тернопіль – Зборів – Козова – Тернопіль. Організували цьогорічний марафон Клуб активного відпочинку «Файні мандри», МНК, «Пласт», ВО «Тризуб», Асоціація туристів Тернополя, управління у справах сім`ї, молодіжної політики і спорту міської ради.

Дмитро Донцов «Молодь і політика»

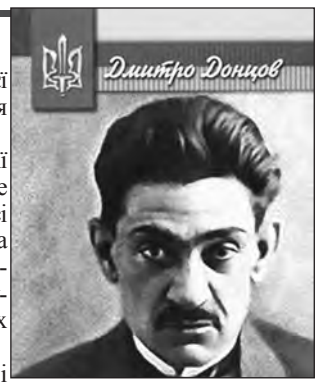

Сучасна молодь ледве чи в стані зрозуміти, в якім забріханім світі вона живе… Часто молодь картають за те, що займається політикою… Відкинувши чудову аргументацію таких опікунів молоді, загляньмо в правдиву причину, яка змушує тих опікунів боронити свою тезу. Коли ж це зробимо, побачимо, що причина лежить у тому, що молодь дуже часто йде революційним шляхом. Вона постачала кадри молоді СУМу в Харкові в 1930 році, кадри ОУН в Галичині, УПА.

Старші ж політики, які застерігали за собою монополію вести народ і в Галичині між двома війнами — це головно прибічники політичного опортунізму. Тому й аргумент: що молодь ще не досвідчена, щоб займатися політикою, яку й мусить скласти у «вправні руки» старших. На ділі ж власне за революційний характер рухів молоді всі легальні партії в Галичині осуджували акцію ОУН навіть тоді, коли ніхто від них того не вимагав. Ті самі політики негативно або вичікуюче ставилися до діяльності УПА.

Не хочу сказати, що привілей молоді, — займатися політикою, а обов'язок старших нею не займатися. Таке твердження було б абсурдне. Кажу тільки, що аргументи представників старшого покоління не завжди щирі, а щодо недосвідчености в політиці і помилок, що з неї випливають, то це гріх, від якого не забезпечене ні молодше, ні старше покоління. Коли ж проаналізуємо останніх півстоліття на Україні, — то знайдемо там поважний аргумент, який даватиме повну підставу обстоювати активну участь молоді в політиці.

Коли б не рух молоді, заініційований 1905 р. Міхновським, Д. Антоновичем. М. Русовим та ін., основоположниками Революційної Української Партії на Наддніпрянщині, Галичині і Буковині, — Україна напевно не знала б спонтанного національного вибуху 1917 року. Без руху молоді, очолюваного групою Отамановського в 1918 і наступних роках, або революційного руху націоналістичної молоді в Галичині перед 1939 р. чи Спілки Визволення України в 1920-х роках на Наддніпрянщині, може б не було акції УПА в тім об'ємі, як воно є.

Політики здорового «хлопського розуму» закинуть: «боролася молодь, а що виборола?». Люди такого розуму радять ставити лише такі політичні цілі, які дадуться осягнути завтра або післязавтра (Драгоманов). Решта для них - романтика, утопія. Вони не хочуть, ба й не можуть знати, що без романтики Жанни д'Арк і без Столітньої війни Франція була б нині не державою, а британською колонією; що без романтики Козаччини Україна була б провінцією Польщі, без 150-літнього періоду Гетьманщини, без Шевченка і років, що випливали з тієї романтики, зривів 1917-20 років і пізніших – не було б, хоч і короткого, відновлення нашої державности в XX віці.

Політики «хлопського розуму», які вірять лише в те, до чого можуть діткнутися, що можуть «помацати», — не знають, що двигуном всього в історії є невтомний дух, який власне ту романтику робить, і без якого нічого тривалого ні в політиці, ні деінде не існує. Отже, коли молодь в затяжній боротьбі за Україну здобувається на цю романтику безнастанно від 1900 року, то це якраз аргумент за її участь в політичній боротьбі. Бо коли міряти потребу якоїсь акції її моментальними успіхами чи неуспіхами, — тоді треба було залишити ідеал державности, через те, що його досі не вдалося зреалізувати...

Сучасна Україна перебуває в ганьбі-неволі, яка деградує націю душевно, каструє духовно й винищує фізично, обертає вільний нарід в плем'я рабів. Коли це так, а цьому ніхто не заперечить, то ганьбою було б для молоді, коли б вона не ставала на перше місце своїх змагань, свого життя, щоб спричинитися до знищення цієї ганьби, до виборення власної держави.

Поширений погляд між «реальними політиками»: готуватися до політичної діяльності — це значить студіювати політичні теорії, економіку, фінанси, адміністрацію, історію — і все! Глибоко помилковий погляд, знов таки на ґрунті пануючого матеріялізму, який знає тільки матерію, техніку — не дух, не його велетенську ролю в житті.

У нашому матеріалістичному столітті поняття «політика» стало ідентичне з поняттям спекулянта, хитрого і спритного гендляра, іноді - шахрая. Такий тип політика дуже поширений в нашім світі, і йому треба приписати те, що вони падуть легкою жертвою варвара завойовника.

… Хто хоче бути політиком, членом провідної верстви свого народу, той не сміє обмежитись вивченням свого «фаху», інтелекту. Він мусить школити ще й свою душу і свій дух. Мусить виплекати в собі: мудрість політичну, мужність, шляхетність. Ту мудрість, якою колись відзначалася англійська аристократія: мудрість, якої вчили її замолоду, — цебто не знання законів і звичаїв конституції, але і одвічних законів тривання, міцности і упадку національних спільнот; мудрість, яку вони черпали з авторів античної Греції і Риму, всмоктуючи разом з нею державний геній старого Риму. Ту мудрість, якої вчили спудеїв у Києво-Могилянській Академії, яка сяє в Університетах Хмельницького або «Історії Русів».

Один з аспектів поняття мудрости — це ясна політична ідея, прапор, під яким громадяться прибічники ідей. Ідея — не «програма», не «тактика», не «вміння лявірувати в передпокоях сильних того світу», а щось інше. Ідея може вивести націю на шляхи великого історичного призначення, вона ж, якщо фальшива, може завести її на манівці.

Коли в момент революції 1917 року наш соціялістичний провід лив воду на революційну стихію, відвертав її поки міг, вижебрував автономію і лише проти волі вступив на дорогу самостійної державности, — то причиною того був дух драгоманівства. яким молодь та інтелігенція були перейняті: з інтернаціоналізмом, політикою малих діл та відразою до «мілітаризму».

Причиною невдачі визвольних змагань була й друга ідеологія, яка опанувала мізки нашої молоді початків 20-го століття, — марксизм. Про неї з небуденним даром передбачливости писав далеко перед 1917 роком Іван Франко: «…Соціял-демократизм стає ворожо як проти проявів усякої самодіяльности та децентралізації, так само і проти національного українського руху. І з того погляду являється для українства далеко більшим ворогом, ніж самодержавіє... Соціял-демократизм краде душі, наповнює їх фальшивими і пустими доктринами і відвертає від праці на рідному ґрунті…».

Власне ця доктрина загнала нашу інтелігенцію 1917 р. у багно всеросійських політичних ідеалів, відірвала від ідеї власної державности, казала таврувати плямою «шовінізму» любов до своєї країни і тавром «мілітаризму» — бажання боротися за цю ідею з Росією.

У наші часи розладу і духовної анархії з'явилися теорії про те, що наша думка не сміє бути однобічною, що не можна на всі питання відповідати «так» або «ні»; що треба «узгіднювати суперечності», бути «скептиком», не «догматиком», вміти «еволюціонувати» від однієї думки до іншої, або мати їх кілька нараз і т. п.

Подібні теорії завжди, в моменти хаосу і катастроф, виринають у людей, які не знають чого хочуть і готові бігти за модою. Внаслідок цих теорій ввійшли в моду заячі стрибки в політиці; від однієї ідеї до іншої. І ці стрибки їх адепти вихваляють як доказ життєвої гнучкости людської думки. Над їхніми аргументами можна було б застановитися, коли б ті стрибки від ідеології до ідеології по-рабському не пристосовувалися до того, яка ідеологія надавала тон в світово-політичній кон'юнктурі.

… Очевидно треба мати очі, широко відкриті на світ, мати критичний погляд на речі. Але в житті, в житті нації — мусить бути певна кількість аксіом, незбитих правд, в яких не вільно сумніватися, які мають бути незмінними як для віруючого — Заповіді Божі або «Вірую».

Такими аксіомами для кожного члена християнської нації мають бути: Бог, Вітчизна і власна честь. Вони мусять бути непохитними поняттями. Треба і можна вивчати різні ідеології, політичні програми і т. п., але ці три аксіоми повинні залишитися непохитним фундаментом для молоді. Ці засадничі поняття мусять бути неподатними на ніякі впливи. За ці аксіоми мусить людина бути готова боротися ціною перемоги або смерти. Коли думка не зв'язана з фанатичною відданістю їй, то це не переконання, а «погляд», який міняється від чергового вітру...

Тільки люди твердих переконань керують подіями та грають головну ролю в політиці. З них вербуються новатори, творці стратегічних доктрин, що формують думки і життя нації, мученики, вожді, державні мужі і герої. Тільки за такими йде народ. Мати ці непохитні переконання - одна з необхідних прикмет політика. Провід без цих аксіом - не провід, а його нарід піде за тими, хоч би й чужими, провідниками, які ці аксіоми мають і беззастережно вірять у них.

Отже, хто бажає бути в політиці активним, повинен мати ідею, що прагне її здійснити, свою національну мудрість, яка базується на традиціях країни, на ідеях предків. Повинен шанувати правди своєї землі і фанатично її боронити від занепаду, безоглядною відданістю їй, не хитруванням, не шахрайством, а мілітарним духом і боротьбою. Це і є відвага, мужність - друга прикмета провідника, на якого повинен готуватися юнак, що цікавиться політикою.

Третя прикмета політика, що її повинен плекати в собі юнак — це шляхетність душі, характерність. Правлячі еліти сучасної Європи втратили свій національний характер. Цей «дух часу» відбивається і на нашій політиці. Не звертається зовсім уваги на те, що з себе уявляє член даної партії чи еліти щодо його особистих вартостей, характерности, порядности, ідейности, чесности і т. п. Коротко кажучи ті, що творять партії й об'єднання, не думають про виховання серед молоді душі, волі, характеру майбутніх провідників. Думають напхати лише її мозок певним знанням, навчити певних організаційних навичок і все!

Не було так в давніші часи, коли європейські народи не впали жертвою варварського наїзду, бо не жили в страху перед ним. У ті часи і в старій Україні, і в старій Англії, і в старій Елладі в політичному вихованню юнацтва першу ролю грало формування його характеру, людини шляхетної, з високо розвиненим почуттям чести, твердої в обороні своїх переконань і своєї країни.

У старій Елладі справа виховання юнацтва провідної верстви підлягала суворим законам… Та молодь мусіла виростати з загартованим тілом і душею в пошані до своєї землі, її традицій, навчитися бути панами дрібних слабостей людської натури, плекати чесноти характеру аскета, вояка і вождя.

У наші часи такі погляди вважаються за шкідливу єресь. Мені і моїм думкам в цій справі закидають «крайність» і «невміння» як слід збагнути українську, хліборобську душу, закидають претензії у вихованні лише одного типу людини, небажання рахуватися з тим, що душа нашого народу поряд з боротьбизмом виявляє й ліризм. Що його теж треба плекати і не змішувати з сентиментальністю, що треба вміти «узгіднювати протиріччя» і т.п.

Наша давнина витворила тип козака, який мав бути «козак, а не мугир» (Котляревський). Козак, а не «гречкосій»; «лицар», а не «плебей» (Шевченко). Слабості пересічної людини повинні бути йому чужі, він не повинен був «узгіднювати» своєї лицарської вдачі з вдачею «полежаїв чи периноспалів» (Гоголь). Він не знав поблажливого відношення до слабостей людських. У поході не пив, а хто напився, того скидали в море. За крадіж його батожили на смерть. Богові несли не п'ятака, а життя…

Чужий їм був «ліризм»: коли співали, то співали козацьких пісень; не пісні кохання співали, які особистими болями чи радощами розніжували душу, а думи, що кріпили їх і підносили до величини справ. Мало було ліризму в Ґонти, у Тараса Бульби, у Богуна.

Молодь повинна поважно поставитися до свого вишколення для тієї ролі, яку їй доведеться взяти на себе в політиці, в будівництві держави чи в революції. Вона повинна знати, що до ролі еліти молодь не готується «конкурсами краси» чи вибором «королев». Така молодь повинна знати, що має перед собою страшного противника, якого повинна перевищити ідейністю, завзяттям, волею і характером.

Така молодь повинна знати, що стоїть перед великим завданням. А великі справи здійснюються великими людьми… І не тими, що тільки бездумно балакають про «народ», який «вирішить все», і про інтелігенцію, яка об'єднавшись, поведе націю в землю обітовану…

«Авангард», ч. 1 (20), січень-лютий 1951 р.

У Росії заборонена книга МНК

У Російській Федерації, виявляється, за зберігання чи розповсюдження книг про Голодомор 1932-33 рр., про український визвольний рух та про український націоналізм можна отримати тюремний термін. Про це можна судити, подивившись Федеральний список екстремістських матеріалів, розміщений на сайті Міністерства юстиції РФ.

Всього у списку перебуває 1271 найменування заборонених для тиражування на території Росії книг, брошур, газетних матеріалів та інтернет-публікацій. Поруч в дужках зазначається підстава заборони на їх поширення на території РФ, зазвичай – це рішення судів.

Серед даного списку, де переважають публікації про націонал-соціалізм, національно-визвольних рух на Кавказі, матеріали антипутінського спрямування (до речі, антипутніські сайти в більшості своїй відключені), є і чимало видань українських власне авторів, науковців, чиї матеріали не перебувають під забороною в самій Україні чи в інших державах.

Серед них переважають книги про Голодомор як акт геноциду українського народу, є також матеріали про злочини НКВД, при чому зроблені на підставі архівних документів, книга про діяльність Степана Бандери та книга українського публіциста, першого голови МНК Віктора Рога «Молодь і націоналізм».

У переліку заборонених в Росії видань книга МНК знаходиться під №1150. Цікаво, що всі вони заборонені рішенням Мєщанського суду Москви від 1 грудня минулого року. Схоже, за забороною цих видань спостерігається певне політичне замовлення, адже «вирок» цілому ряду українських книг було винесено в один день і, що цікаво, в приблизно одні й ті ж терміни, коли в РФ почалося переслідування Об'єднання українців в Росії (ОУР).

Сергій Пархоменко,
Українська Інформаційна Служба

Чому ми граємо в регбі...

продовження, початок на стор. 5

7 квітня 1823 року настає пам'ятний день для історії спорту. Тоді на полі коледжу міста Регбі у графстві Йоркшир вийшли змагатися дві футбольні учнівські команди. Під час матчу шістнадцятилітній учень Вільям Вебб Елліс, намагаючись врятувати свою команду від поразки, схопив м'яч руками і минаючи суперників заніс його до воріт та забив гол. За порушення правил Вільяма видалили з поля, але його відчайдушний вчинок був оцінений і товаришами по команді, і суперниками. Усі погодилися, що такий елемент у грі робить її більш захопливою.

Ця подія швидко набула розголосу по всій Англії. Адже коледж «Публічна школа міста Регбі» вважався взірцевим навчальним закладом для джентльменів у часи Вікторіанської епохи, а сам матч був приурочений річниці перемоги під Ватерлоо над військами Наполеона.

Новаторство Вільяма Вебба Елліса знайшло багатьох шанувальників. І цей різновид футболу, де можна грати руками і ногами, отримав назву «rugby-football» (у наш час – просто «rugby»). Так народилася майбутня легендарна гра – регбі.

Але існувало багато противників гри руками і ногами. Дехто визнавав гру лише ногами, а вкидання м'яча з аута руками залишали як данину минулим рокам футболу. Цей різновид гри отримав офіційну назву «association football». Остаточний повний розподіл на прихильників футболу і регбі стався 26 жовтня 1863 року у лондонській таверні «Вільна людина». Так були легалізовані і перші правила двох різновидів колись однієї гри, і перший принцип: «Чоловіки повинні грати лише у такі ігри, які привчають до болю і небезпеки». Гра в регбі стає офіційним змаганням офіцерських і кадетських шкіл Британської Імперії.

Головні світові змагання з регбі

1883 року розпочинаються перші масштабні змагання – «Кубок Домашніх Націй», який представлений командами Англії, Шотландії, Уельсу та Ірландії. До цього змагання у 1906 році долучилася Франція, а у 2000 році – Італія. З того часу цей спортивний форум має назву «Кубок Шести Націй» («Six Nations Championship»). Цей чемпіонат найсильніших команд Європи проводиться щорічно і є найпрестижнішим регбійним змаганням у Північній Півкулі.

У рамках проведення Кубку розігруються і «додаткові» призи. Команді, яка перемогла у всіх п'яти матчах дістається приз «Великий Шолом». Команди «Домашніх Націй» додатково змагаються за «Потрійну Корону», яка вручається команді, що перемогла усі три інші. Команда, яка програла всі п'ять матчів, отримує «Дерев`яну Ложку».

Завдяки імперським колоніальним військам регбі завойовує популярність у британських домініонах та по всьому світу, зокрема Новій Зеландії, Австралії та Південній Африці. Ці країни засновують у 1996 році «Кубок Трьох Націй», до якого в 2011 році долучається Аргентина і змагання отримують назву «Чемпіонат Регбі» («The Rugby Championship»). У Південній Півкулі цей чемпіонат став аналогом «Кубку Шести Націй».

Європейські команди другого ешелону змагаються у «Кубку Європейських Націй» («European Nations Cup») з 2000 року. Турнір проводиться один раз протягом двох сезонів і має сім дивізіонів, що об'єднують 36 команд. Сам Кубок розігрується серед команд першого дивізіону. У сезоні 2011-2012 років збірна України грає у першому дивізіоні, а у світовій класифікації є 30-ю у рейтингу Міжнародної Ради Регбі - IRB («International Rugby Board»).

Чемпіонат Світу з Регбі («Rugby World Cup») - головне регбійне змагання у світі. Організацією і керівництвом турніру займається IRB. Чемпіонат світу проводиться з 1987 року раз на чотири роки. Перший турнір був проведений у 1987 році. Команді-переможцю вручається Кубок Вебба Елліса – засновника регбі. Чемпіонами світу ставали команди Нової Зеландії (1987, 2011), Австралії (1991, 1999), Англії (2003), Південної Африки (1995, 2007).

Ці змагання є одними з найбільших у світі й поступаються лише Чемпіонату світу з футболу та Літнім Олімпійським іграм. Чемпіонат світу з регбі збирає телеаудиторію понад три мільярди осіб.

Вплив регбі на світову спортивну культуру

Регбі впевнено завойовує світ. Традиційним регбійним державам час від часу складають конкуренцію як великі країни (США, Канада, Румунія, Японія, Росія, Іспанія), так і маленькі острівні держави (Фіджі, Самоа, Тонга). Останніми роками суттєво прогресують Грузія та Намібія. Це ще раз доводить, що регбі – спорт характерів, а не грошових мішків. Цікавим є те, що у Новій Зеландії, Південній Африці та Уельсі цей спорт має статус національного, а у дитячих регбійних секціях хлопчаки займаються з 4-5 років.

У 1900-1924 роках регбі входив до офіційної програми Олімпійських ігор. Але був із неї виключений через масові безлади фанатів французької збірної на Олімпіаді 1924 року в Парижі. Зважаючи на зростаючу популярність цього виду спорту, Міжнародний Олімпійський Комітет вирішив включити в програму Олімпіади-2016 у Ріо-де-Жанейро змагання з регбі-7 (грає по 7 гравців у командах).

Слід зазначити, що регбі у багатьох країнах, окрім свого класичного варіанту (15 гравців у команді), має ще й національні різновиди (гельський, канадський, австралійський, американський футболи). Крім цього, ще додатково існує близько 10 інтерпретацій цієї гри.

Моральні принципи і філософія регбі

Традиційно у Великій Британії та кількох інших країнах регбі позиціонувався як гра джентльменів і аристократів, а футбол - як гра робітників та бідноти. З часом соціальна складова зникла, але аристократична суть гри залишається її невід'ємною частиною. Досі в світі регбі поширений вислів: «Регбі – це хуліганська гра джентльменів, а футбол джентльменська гра для хуліганів».

Регбі жорстка і видовищна гра, але у багатьох країнах її сприймають як прояв мужності, на кшталт військового героїзму. Так вважає корінне населення Нової Зеландії – маорі. Їх збірна перед кожним матчем, віддаючи данину бойовій традиції і

в пам'ять про доблесних предків, танцює ритуальний танець – хаку (в перекладі «це смерть»). Друга назва новозеландської збірної – «All Blacks» через чорний колір їх футболок. Майже сто років існує прислів'я: «Виходячи на поле, «All Blacks» вдягає траур за своїми суперниками». На даний час це є найсильніша збірна світу. Їй належить своєрідний рекорд – за 125 років існування команди новозеландці виграли 74% ігор, що є визначним результатом в історії світового спорту.

Гравці в регбі з особистою образою зустрінуть запитання: «Чи є у регбі симуляція?». Цього не тільки не може бути, але і будь-які прояви нечесної гри чи використання підлих прийомів супроводжуються загальною зневагою, а іноді – й вигнанням з команди. Не заведено не те що сперечатися, навіть розмовляти з арбітром. Ніхто не буде випрошувати штрафний для себе чи картку для суперника.

На регбійних стадіонах присутня повага до суперника. Хоч би як жорстко і грубо не грали у регбі, суперника зустрічають і проводжають оплесками. Коли поле покидає травмований гравець, незалежно, наскільки ненависними суперниками є граючі команди, дякувати за гру йому будуть всі спортсмени і вболівальники. Адже якщо ти вийшов на поле бою – це заслуговує на повагу.

На останньому Чемпіонаті світу з регбі 2011 року, що проходив у Новій Зеландії, сталися випадки, які ще раз показали джентльменське коріння і благородство гри. Екс-капітан збірної Англії Майкл Тіндал позбувся свого права грати за збірну через те, що провів ніч у барі із невідомою жінкою, яка не була його дружиною. А один із найбільш талановитих гравців Кріс Ештон не гратиме за свою збірну рік за такий же проступок. Основною причиною таких вердиктів стало те, що вчинки далеко не останніх гравців не відповідають правилам і принципам регбі.

Нещодавно один із гравців російської збірної відвідав тренування клубу «Мельбурн Ребелс» і розповів, що менеджери і тренери клубу вимагають у гравців бути успішними не лише у спорті, а й у сімейному житті, і працювати на громадській ниві та сповняти соціальні обов'язки, і там досягати успіху.

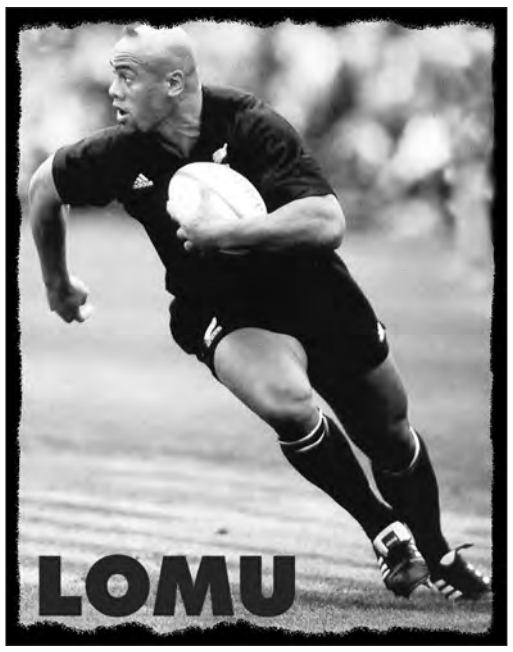

Легенда «All Blacks» і перша суперзірка світового регбі Джона Талі Лому взяв участь у церемонії відкриття Чемпіонату світу з регбі 2011 року. Йому належить встановлення кількох рекордів у фінальному турнірі 1995 року. Він введений до Міжнародної зали слави регбі. Розпочав грати за збірну Нової Зеландії у віці 18 років, професійну кар'єру завершив у 2002 році. Зараз є відомим популяризатором регбі та офіційним представником світового чемпіонату в Японії у 2019 році.

Але мало кому відомо, що він встановлював світові рекорди на регбійному полі із діагнозом нирковий нефротичний синдром. У 2004 році Лому була трансплантована нирка. Після ускладнень роботи нирки кілька разів був госпіталізований. Але регбійний характер легенди дався взнаки. За наступні п'ять років Джона Лому завоював 2-ге місце на любительському чемпіонаті Нової Зеландії з бодібілдингу, підписав трирічний контракт з французьким регбійним клубом «Марсель-Вітроль», пробігав 100 метрів за 10,9 секунди та робив станову тягу з навантаженням у 300 кілограм. І зараз він залишається вірним своєму девізу: «Навіть тоді, коли хтось стоїть перед вами, ви завжди повинні йти в атаку. Цього вимагає регбі».

Цю коротку розповідь про чудову і правильну гру – регбі - хочеться завершити відомою іспанською приказкою: «Хлопчики грають у футбол, дівчатка у волейбол, а чоловіки - в регбі».

Ярослав Іляш,
Голова Ради Почесних Членів МНК

Діяльність МНК. Коротко

Харків

27.05.2012

У Харкові відбувся масовий велозаїзд «Велодень-2012». Участь у заїзді взяли близько п'яти тисяч мешканців міста, серед яких були і представники Молодіжного Націоналістичного Конгресу. Одна з колон велосипедистів була вдягнута у вишиванки та тримала національні прапори, чим отримала схвальні відгуки від глядачів велозаїзду.

«Сьогодні ми не тільки показали, що харків'яни поважають спорт і виступають за здоровий спосіб життя, а й довели, що наше місто не поступається іншим у патріотизмі», - коментує захід представник Харківського МНК Андрій Руденко.

Міжнародна діяльність МНК. Коротко

14.02.2012

Видана Молодіжним Націоналістичним Конгресом книга «Нація, яка не капітулює», після кількох успішних презентаційних турів по Україні, викликає інтерес і за кордоном. Наслідком зростаючої популярності книги про національно-визвольну боротьбу ірландців стали відгуки читачів з Білорусі, Польщі, Російської Федерації та США.

Закономірно, що цю книгу мали б побачити і в Ірландії. Упорядник книги Почесний член МНК Ярослав Іляш і керівник організації Сергій Кузан надіслали примірники видання МНК до штаб квартир партії «Шинн Фейн» у Белфасті та Дубліні, а також лідеру цієї політичної сили – Джеррі Адамсу. Таким чином, примірники книг потрапили до тих сучасників і творців новітньої історії Ірландії, про кого детально розповідається у книзі.

У своєму листі до керівництва «Шинн Фейн» Сергій Кузан зазначив: «З року в рік знання про національно-визвольний і державотворчий рух ірландців поповнюються все новими фактами, що викликає захоплення і ще більше зацікавлення молоді до цієї теми. У деяких випадках приклади вашої і нашої боротьби за незалежність є надзвичайно повчальними, вражаючими і тотожними».

30.03.2012

Відбулась зустріч Голови МНК Сергія Кузана з Метью Шаафом – координатором програм по Євразії міжнародної неурядової правозахисної організації «Freedom House». У зустрічі також взяли участь експерт Інституту Політичної Освіти Олександр Солонтай та керівник Української асоціації студентського самоврядування (УАСС) Єлизавета Щепетильникова.

Під час зустрічі йшлося про стан дотримання прав людини в Україні та найбільш яскраві тенденції в молодіжному середовищі; прояви тиску на молодіжні громадські структури з боку органів державної влади, правоохоронних органів; прогнози на майбутнє.

Тези, висловлені під час цієї зустрічі, ляжуть в основу офіційної доповіді під назвою «Б'ючи на сполох: захист демократії в Україні». Доповіді та звіти цієї міжнародної організації є основою для формування позиції багатьох урядів і міжнародних політиків.

Квітень 2012

Голова Конференції українських молодіжних організацій Світового Конгресу Українців (КУМО СКУ) Мирослав Гочак із Сербії та Голова Молодіжного Націоналістичного Конгресу Сергій Кузан провели низку переговорів щодо координації діяльності організацій та спільної участі в міжнародних проектах.

Наприкінці квітня цього року Мирослав Гочак відвідав Україну, де зустрівся з представниками мерії Львова та заступником голови МНК Андрієм Бенем. Було обговорено питання підготовки Форуму української молоді діаспори, що проходитиме у Львові в серпні 2012 року за сприяння Львівської обласної та міської рад.

За результатами зустрічей досягнуто домовленості та підготовлено відповідні документи щодо участі МНК як партнерської організації у міжнародному саміті «Організація та здійснення міжнародних молодіжних заходів з молодими людьми з числа іммігрантів», запланованого на жовтень цього року в Чехії.

14.05.2012

Експерт з моніторингу Європейської комісії Пламен Тончев зустрівся з представником від МНК у громадянській кампанії «Молодіжна варта», головою Секретаріату МНК Іваном Кішкою. Зустріч відбулась у рамках реалізації міжнародного проекту «Транснаціональна мережа по захисту прав призовників: захист молоді в ситуації державної дискримінації».

Обговорювалось ставлення молоді до професійної армії і до проблеми скасування примусового призову; були підняті питання резервістів та ставлення до цього держави. Результати зустрічі будуть враховані при формуванні та реалізації програм міжнародної солідарності, а також під час втілення міжнародних просвітницьких проектів.

Зголошуйся на «Відвагу» - табір волі і характеру!

З 1 по 12 серпня в Сумській області відбудеться вишкільний табір для молоді «Відвага - 2012 ім. І. Гавдиди», учасниками якого можуть стати всі бажаючі, віком від 18 до 27 років, які будуть відібрані на конкурсній основі.

«Відвага» має велику і легендарну історію, адже є продовжувачем традицій, закладених молодіжним табором «Лисоня» ще з 1990 року. Цей табір був одним із перших всеукраїнських вишкільних таборів для української патріотичної молоді.

Вже майже 10 років табір присвячений Івану Гавдиді – «хрещеному батькові» Молодіжного Націоналістичного Конгресу, який задумав цей вишкіл та віддано втілював його в життя протягом багатьох років. Гавдида, як педагог, громадський і політичний діяч розумів, що майбутнє України – у майбутніх поколіннях, вихованих на героїчних прикладах історії нашого народу. В 2003 році друг Іван гине від рук убивці, але його справу продовжила молодь з Молодіжного Націоналістичного Конгресу.

З цього часу вся програма табору спрямована на виховання в кожного учасника, в першу чергу, волі і характеру. Бо саме ці чинники, на нашу думку, є основними у формуванні молодого українця – патріота і націоналіста.

Усвідомлюючи брак патріотичних заходів на Сході України, з 2008-го року місцем проведення табору Молодіжний Націоналістичний Конгрес обрав Сумську область, яка стала колискою організованого українського національно-визвольного руху ще з часів «Братства Тарасівців» наприкінці XIX століття.

Проводячи щорічно цей вишкіл, МНК ставить за мету виховання людей вчинку, людей національної еліти - тих, хто прагне фізичного вдосконалення і морального піднесення. «Відвага» - це кращі таборові традиції патріотичних таборів, це море вражень і нових друзів на все життя.

Для участі у таборі «Відвага» ім.Івана Гавдиди» потрібно заповнити анкету учасника, пройти співбесіду та виконати умови участі в таборі, розміщені на ***MNK.ORG.UA/vidvaga*** ***тел. 096-188-37-93 (Іван)***

ЗАЯВА Молодіжного Націоналістичного Конгресу щодо адміністративного тиску, залякування та погроз кримінального переслідування учасників патріотичних таборів на Сумщині

20 червня 2012 року група з представників міліції, санітарно-епідеміологічної служби та лісового господарства здійснила спробу зриву молодіжного патріотичного табору «Коловрат», що проходить у даний час на Сумщині.

Про протиправність їх дій свідчать лише деякі факти, зокрема:

- перевіряючи відмовилися надати на вимогу свої службові посвідчення;
- працівники лісового господарства у вину учасників поставили той факт, що останні зрубували сухі дерева на дрова, а не купували в них же;
- працівники СЕС без жодних досліджень грунту, води і т.п., а виключно за заявою звичайного громадянина, дійшли висновку, що табір «не відповідає вимогам».

Ще напередодні його проведення, голова Сумської організації Молодіжного Націоналістичного Конгресу Олександр Бойко заявив про ряд дій заступника голови Сумської ОДА І. Яговдика, спрямованих на недопущення проведення на Сумщині не лише «Коловрату», а й будь-яких інших патріотичних таборів.

Насторожує той факт, що свою перевірку представники влади Сумщини здійснювали в той час, коли більшість учасників разом з керівництвом табору перебували в мандрівці. Працівники міліції, санепідемслужби, місцевого лісництва протягом трьох годин «перевіряли» місце таборування, а спільно складений акт про виявлені порушення не надали жодному з учасників на ознайомлення та висловлення зауважень. Не пояснивши по суті жодного порушення, не надавши копію акту, вони зараз погрожують закрити табір.

Цей прецедент є далеко не першим фактом створення штучних перешкод та заборон заходів патріотичних організацій. Так, у серпні 2011 року правоохоронні органи без жодних підстав переписали паспортні дані та здійснили індивідуальну зйомку на відеокамеру кожного учасника всеукраїнського молодіжного патріотичного табору «Відвага» ім. І. Гавдиди». При цьому численна «делегація» міліціонерів (дільничі, районні та обласні) на весь день паралізували проведення заходу. А працівники лісгоспу лякали відкриттям кримінальних справ проти організаторів за зрубаний сухостій. При цьому жодне зелене дерево не було ушкоджене. Складається враження, що єдине, чого вони не зробили, це не взяли відбитки пальців учасників. Перевірка мала неадекватний і необґрунтований характер, а застосовані міліцією заходи зазвичай вчиняються винятково щодо антисоціальних елементів.

Після цього сумська влада забороняла спортивні, громадсько-політичні та навіть просвітницькі заходи, про що повідомлялось у ЗМІ. За останні сім років діяльності, патріотичні організації Сумщини вперше потрапили під такий пресинг. При тому, що комендант табору «Коловрат», один з провідних громадських активістів Олександр Бойко, свого часу був нагороджений грамотами від ОДА та Сумського міського голови за розвиток молодіжного руху. Він неодноразово був комендантом молодіжних наметових таборів, що фінансувалися з міського бюджету, кілька років працював спеціалістом у Центрі дозвілля молоді Сумської міськради.

Зважаючи на вищевикладене, є всі підстави вбачати сплановану акцію по паралізуванню роботи патріотичних організацій на Сумщині. І якщо минулого року репресії відбувались з боку місцевої міліції та лісництва, то цього року вони здійснюються на рівні найвищих посадових осіб області, під особистим контролем І. Яговдика – заступника голови Сумської облдержадміністрації, який насправді теж виконує вказівки макіївського керівника області Ю. Чмиря.

Ми розуміємо, що все це є закономірними і спланованими кроками нинішньої влади. Вчора вони зробили спробу знищити нашу мову, сьогодні залякують тих, хто здатен подати голос за відстоювання своїх прав.

Молодіжний Націоналістичний Конгрес заявляє про початок кампанії по захисту молодіжних патріотичних таборів. Закликаємо всіх небайдужих громадян підтримати нас, підписавшись під цією заявою та взявши участь у всеукраїнському молодіжному таборі «Відвага» ім. І. Гавдиди», який ми проведемо з 1 по 12 серпня на Сумщині.

Підписатися на підтримку заяви можна тут: **http://on.fb.me/zayava_mnk**

Свій до свого по своє!

В. Барка «Жовтий Князь»

Роман про трагедію українського народу - Голодомор 1932-1933 років. Вилучений зі шкільної програми з української літератури 11-го класу, відповідно до розпорядження Міністра освіти Д. Табачника у лютому 2011 року. Натомість у новій програмі з'явився розділ "Українська російськомовна поезія".

Роман видано Українською Вільною Академією Наук у США (Нью-Йорк). Призначено для широкого кола читачів.

ОУН (бандерівці): фрагменти діяльності та боротьби

Діяльність ОУН та її членів привертала увагу закордонних політиків, громадськості, журналістів й не давала забути, що Україна, хоч і поневолена, існує та змагає до незалежності. Жертви, складені для здобуття Української Держави, числилися сотнями тисяч, але це не припиняло боротьби, а лише служило новим поколінням взірцем віри та посвяти.

Т. Гунчак «Ключові проблеми історіографії Другої Світової Війни»

У збірнику статей видатного історика і громадсько-політичного діяча, професора Тараса Гунчака досліджуються проблеми української революції та боротьби за незалежність у 1917-1921 рр., українського визвольного руху 1920-1950-х рр., українсько-єврейських та українсько-польських стосунків. аналізується фальшування української історії російськими службами та неуважними дослідниками минулого.

Книга-поштою: для замовлення книг поштою необхідно звернутися за вказаною нижче адресою МНК, скринькою book@mnk.org.ua, тел.: +380961883793 та вказати назви та кількість книг, ПІБ, повну поштову адресу з індексом

Цей номер "ТЕРЕН - УКРАЇНА" вийшов за фінансової підтримки Держмолодьспорту України

Керівництво та членство Молодіжного Націоналістичного Конгресу висловлює щиру подяку всім добродіям, жертводавцям та організаціям, які сприяли діяльності нашої організації у грудні 2011 - травні 2012 року.

Організації:
МБУ «Центр Національного Відродження» (Київ, Україна)
ГК «Молодіжна Варта» (Київ, Україна)
ГІ «Оновлення країни» (Київ, Україна)
Корпорація «Оболонь» (Київ, Україна)
Магазин туристичного спорядження "Горгани" (Київ, Україна)
Мистецька агенція «Наш формат» (Київ, Україна)
Торгівельна марка «ТурБат» (Львів, Україна)
Спілка підприємців «Українська справа» (Тернопіль, Україна)
Тернопільська обласна рада
Тернопільська ОДА
Тернопільська міська рада
Молодіжний методичний центр (Тернопіль, Україна)

Добродії:
Адольф Гладилович (Монреаль, Канада)
Христина Бідяк (Торонто, Канада)
Петро Дацків (Едмонтон,Канада)
Іван Іванцюра (Ноттінгем, Англія)
Володимир Гнип (Ноттінгем, Англія)
Осип Довбуш (Лестер, Англія)
Юрій Солоденко (Київ, Україна)
Юрій Поканевич (Київ, Україна)
Ростислав Мартинюк (Київ, Україна)
Михайло Ратушний (Київ, Україна)
Андрій Левус (Київ, Україна)
Валентин Наливайченко (Київ, Україна)
Олександр Солонтай (Київ, Україна)
Владислав Кириченко (Київ, Україна)
Володимир Науменко (Київ, Україна)
Сергій Блощаневич (Київ, Україна)
Анатолій Семенюк (Київ, Україна)
Іван Голько (с. Бірки, Львівська обл., Україна)
Михайло та Галина Ратушняки (Тернопіль, Україна)
Віктор Омельчук (с. Антонівці, Тернопільської обл., Україна)
Степан Древніцький (с.Чернихівці, Тернопільської обл., Україна)
Олександр Дехтярчук (м. Дубно, Рівненська обл., Україна)
Олександр Федоров (с. Шепетин, Рівненська обл., Україна)

Ти можеш знайти нас:
Волиньська обл - 093-677-47-08 (Віта), volyn@mnk.org.ua
Вінницька обл. – 096-900-03-64 (Роман) vinnytsya@mnk.org.ua
Донецька обл. – 095-182-94-17 (Василь) donetsk@mnk.org.ua
Житомирська обл. – 098-713-02-31 (Павло) zhytomyr@mnk.org.ua
Закарпатська обл. – 095-486-71-69 (Михайло) zakarpattya@mnk.org.ua
Кіровоградська обл. - 066-710-88-22 (Валерій) mnk@mnk.org.ua
Крим – 050-397-17-37 (Володимир) krym@mnk.org.ua
Луганська обл. – 099-721-40-55 (Дмитро) lugansk@mnk.org.ua
Львівська обл. – 063-263-88-28 (Андрій) lviv@mnk.org.ua
Миколаївська обл. – 066-155-04-10 (Володимир) mykolaiv@mnk.org.ua
Одеська обл. – 096-326-15-36 (Дмитро) odesa@mnk.org.ua
Полтавська обл. – 095-828-18-37 (Дмитро) poltava@mnk.org.ua
Рівенська обл. - 063-820-79-94 (Юрій) ostrig@mnk.org.ua
Сумська обл. – 066-344-13-41 (Олександр) sumy@mnk.org.ua
Тернопільська обл. – 097-975-54-28 (Віталій) ternopil@mnk.org.ua
Харківська обл. – 066-340-26-92 (Олександр) kharkiv@mnk.org.ua
Чернівецька обл. – 097-732-97-13 (Ігор) chernivtsi@mnk.org.ua

Київ - (Іван), 096-188-37-93, kyiv@mnk.org.ua
Ти можеш завітати до нас на збори щоп`ятниці о 19-00 за адресою вул.Ярославів Вал, 9.

«ТЕРЕН УКРАЇНА»
заснований Олександром Богатирчуком у 2002 році

Головний редактор: Сергій Кузан
Редакція: Діана Сергієнко, Олексій Довбиш, Людмила Редько, Ярослав Іляш, Маргарита Долгая, Іван Кішка, Оксана Кузан

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати текст.
Редакція не несе відповідальності за думки, висловлені авторами.
При передруці посилання на «ТЕРЕН УКРАЇНА» обов`язкове.

Друк: ТОВ «Регіна» ЛТД
м. Вінниця, вул. Пугачова, 1
Наклад - 10000

Адреса редакції: 01034, м. Київ
вул. Ярославів Вал, 9, оф. 4,
тел. (044) 234-70-20

mnk.org.ua
e-mail: mnk@mnk.org.ua, press@mnk.org.ua
FB: fb.com/mnk.org.ua
VK: vk.com/mnk_org_ua
Twitter: @mnk_ua, #mnk_ua

Засновник: ВМГО «Молодіжний Націоналістичний Конгрес»

Свідоцтво серія: КВ, № 13248-2132р
від 08 жовтня 2007 року

Розповсюджується безкоштовно